CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația
Fără sedii

Cont virament la BNR Sucursala Municipiului București nr. 45.10.50.11.0600

4 pagini — 2 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII

(Seria a IV-a nr. 196)

SÎMBĂTĂ

29 septembrie 1990

www.cdep.ro

DINCOTRO BAT CRIVĂȚURILE?

[illegible] de ziua crucificărilor repetate [illegible] Decembrie și pînă acum, am [illegible] în spațiul veghel, refu[illegible] orice compromis care a[illegible] demnitatea. Veghe eroică, [illegible] tînără, uneori naivă dar [illegible]. Pe caldarim s-a scris [illegible] istoria zilelor noastre, [illegible] nu arată așa cum [illegible] visat, dar cum să alegi [illegible] de grîu curat din maldă[illegible] de bobe vinovate ? Am trăit [illegible] un scrutin „dinainte scon[illegible] și un scenariu din iunie [illegible] regizat", mai trebuie încă [illegible] să se poată spune [illegible] sugrumat !". Această nă[illegible] (cenzura presei) va indo[illegible] întreaga țară. Frontul Inse[illegible] Național va fi singu[illegible] învins.

Fesenismul nu este produsul [illegible], ci falsificarea ei ! Chiar și eșecul sînt singurele [illegible] pe care de 9 luni ni le [illegible] transmite. Singurele [illegible] pe care ni le poate [illegible]: „Nu văd luminișul [illegible] !" strigă dl. Petre Ro[illegible] în Consiliul de miniștri [illegible] transmisiunea „Codlea")... [illegible] difuzarea presei e dezas[illegible] tale, bagă flori se străduiș[illegible] „per italiano" Emanuel [illegible]... „Cu hîrtia situația [illegible] catastrofală !" (Cornelius [illegible] Inghite în sec, tuș[illegible]). „Oamenii cinstiți nu reu[illegible] nimic, bișnițarii, speculan[illegible] la" urmează mixaje, rota[illegible] de cadre, destituiri)... „Încer[illegible] și Dv. să faceți ceva con[illegible], vă garantez, nu veți reuși, [illegible] istorii, compromișii, oportu[illegible] vor izbîndi să facă tot [illegible] incorect..." (20 septembrie [illegible] „Actualitățile").

- Niște capete trebuie să ca[illegible] și a căzut capul acarului [illegible] !

Iată hotia se pare că apar în [illegible] prin generație spon[illegible] care nu dă semne de de[illegible]cență ! FeSeNe-ul, for[illegible] emanată de avintul lo[illegible] de stat, cu ajutorul „oa[illegible] de bine" din subteran, [illegible] s-au străduit din răs[illegible] să pună mîna pe putere. [illegible] presei feseniste aser[illegible] la ajutat. Astăzi partidul [illegible] „oamenilor de bine" [illegible] are pic de emanație în [illegible], nu se mai poate autosal[illegible] de la destrămare, nici chiar [illegible]ndindu-și o „aripă li[illegible]". „Partenogeneza cu Va[illegible] nu-i mai ajută. Co[illegible] Gelu Voican-Voiculescu, Dan Iosif „montagnardul"?, senatorul Sergiu Nicolaescu, în zadar mai trag primele tururi de manivelă (post-revoluționară) în Piața Universității. În distribuție sînt numai filme proaste politiste ,cu actori simpli profesioniști, adunați de oriunde, pe a căror măiestrie nu dai doi bani...

În contrast, poporul român lipsit de justiție socială, subminat de neîncetate diversiuni, inglobat în echivocul unor promisiuni deșarte, continuă să ezite între căutarea propriei identități și a adevărurilor pe care puterea le mistifică. Antagonismul dintre regim și popor pare de acum definit : delincvența minorilor, deznădejdea personală și colectivă, exodul spre Occident (sau bâjenia lăuntrică, exilul interior), alienarea, violența de stradă, de limbaj, vrăjba interetnică, grava tulburare în lumea valorilor (criteriile fals axiologice), generalizarea dezordinilor psihice și sexuale, prostituția, pornografia, drogurile, alcoolul, marginalizarea cu indiferența criminală față de handicapați, egoismul ca singurul temei al supraviețuirii, selecția cadrelor pe criteriul cinismului politic, criza de autoritate a guvernului, a instituțiilor, subrezenia și izolarea instituției prezidențiale, ineficiența structurilor birocratice, acreditarea primitivă a luptei de clasă „noi nu ne vindem țara" : „cine nu e cu noi e împotriva noastră", neînțelegerea realității democrațiilor apusene, faima proastă în ochii opiniei publice internaționale, blocarea completă a căilor de acces la organismele economice și politice comunitare ale statelor occidentale avansate, lipsa totală de credibilitate în pașii mărunți și politica de struț într-ale democrației, toate acestea fac parte din „zestrea" fenomenelor profund negative care ne macină Țara !

La care dacă mai adăugăm și liturgizarea excesivă a simbolurilor bisericii (parastase, tedeumuri, comemorări, colive) adevărate capcane pentru banalizarea și compromiterea ei, tabloul devine și mai sumbru...

Împăcarea cu Dumnezeu (a lui Mamona cu Belzebuth) nu se poate face bătînd din palme cînd 45 de ani ai lipsit de la ora de religie ! Întărirea credinței nu se face prin simulacre. Trebuie rescrisă istoria pătimirii ultimei jumătăți de secol, recîștigată fiecare inimă și conștiință, acum pînă nu e prea timpul și nu apar noi fenomene de descumpănă în cumpănă. Asaltul alienarilor de tot felul și asediul credinței sînt mai violente și mai virulente ca oricînd. Eclectismul și indiferentismul deschiderea „culturală" spre dincolo bat vînturile, valul de apostazie abătut ca un flagel peste țara noastră, invită la mobilizarea conștiințelor, la răspundere, la gravă meditație : încotro se îndreaptă nația noastră ? Se întreabă amarnic cei ce-și închipuie că exodul declanșat odată cu Revoluția, dar mai ales după evenimentele negre din iunie, poate fi menținut în „limite controlabile". Departe de noi gîndul de a impieta cu ceva asupra libertății de conștiință, a libertății personale (îndeajuns am fost cu toții prizonieri de conștiință jumătate de secol !), dar nici indiferent nu ne poate fi pe ce căi apucă tineretul nostru cuprins de dezamăgire și speranțe înșelate ! Nu putem fi partizanii propriei noastre sărăcii, dar nici efectul întîrziat al unei îndelungate „educații" unipartinice, nu ne poate lăsa rece. Simțim de pe acuma fiorul de gheață al Crivățului, al defetismului, al jalnicei resemnări sociale. Încotro ne duc profeții mincinoși ai Cetății ? La ce schimbări de idoli și icoane... ?

FeSeNe-ul a devenit „trezorierul" unui potențial nemaiîntîlnit de ură și agresivitate. Clintirea automatismelor e piatră de moară, iar rișnița de la conducere macină scîntei pentru că nu mai are grăunțe...

Același oameni manipulanți fac exact aceleași lucruri. Criza născută din mistificare perpetuă, din minciună continuă, din suspiciune neîntreruptă, din defăimare a opoziției fără răgaz, trebuie odată să sfîrșească. Cu cît mai repede cu atît mai bine. De data aceasta, chiar pentru liniștea noastră și împăcarea tuturor spre binele patriei. Lupta însă pentru integrarea scindată a națiunii, pentru confruntarea liberă de opinii, găsirea calmă de soluții potrivite, trebuie să continue. O cere comandamentul suprem al democrației.

PETRU JUCU

NU E NEVOIE de o lege a presei

Regimurile totalitare, fie ele fasciste, naziste ori comuniste, precum și cele mai „blînde", adică numai autoritare, legiferează funcționarea presei pentru ca jurnalistica nu este acolo decît un apendice al propagandei, nu un mecanism de control public al exercițiului puterii. Îndărătnicia oficialităților române de a înșeua libera exprimare e de sorginte totalitară, iar unele argumente sînt de-a dreptul ridicole : interdicția ziarelor de a publica secrete militare etc. Să vedem cum stau lucrurile. Dacă armata are taine, și trebuie să le aibă, să și le păzească, deoarece dacă ziaristul român nu le descoperă, le descoperă sateliții sau străinii. Dacă securitatea are secrete, să și le păzească. S.a.m.d. Că bine îi zicea un gazetar francez unuia dintre reprezentanții TVR, „domnule, un gazetar nu scrie despre trenurile care sosesc la timp în gară". Puterea vrea o lege a presei pentru a o controla, sicana, interzice după caz, pe scurt : pentru a și-o aservi. Dacă e să fim drepți, atunci sînt de luat în seamă cîteva considerente : liberul acces la informație, de altfel garantat pentru toți cetățenii, nu numai pentru jurnaliști, obligația puterii de a recunoaște statutul ziaristului, eventual reformularea delictelor de presă (calomnia, instigarea, atitarea la război sau confruntări etnice etc), și acelea considerate că atare prin sentință judecătorească nu prin hotărîri ale Cepexului ori ale guvernului. În rest, poliția fiscală să-și urmărească drepturile ce i se cuvin, impozitele adică. Și în mod categoric să nu elibereze autorizații de funcționare publicațiilor extremiste, de dreapta sau de stînga, cum ar fi cele ale formațiunilor politice scoase în afara legilor de Tribunalul Internațional de la Nürenberg. Cît îi privește pe ziariști, nu licența eliberată de oficialități le dă talentul și fierul gazetăresc, nici curajul de a se afla în mijlocul evenimentelor demne de atenție. Organizarea breslei e o altă chestiune și are mai degrabă caracter sindical. În aceste condiții o lege a presei e lipsită de obiect.

VIOREL ȘTIRBU

CUTII DE REZONANȚĂ

Rupturile dezinvolte ale vieții cotidiene, sarcasmul înfrîngerilor și dezamăgirilor, elogiul reușitelor, alcătuiesc într-un mozaic imprevizibil clipa noastră smulsă din eternitate. Cutii de rezonanță ale anotimpurilor, ale frămîntărilor și tulburărilor existenței, ne zbatem zi de zi la cozi, în birouri, ateliere, biblioteci, desupra freserului, a strungului, a planșetei, dînd măsura puterilor noastre, împlinindu-ne rostul, fiecare în chip propriu. Dincolo de acest sens înscris în textul destinului individual, dincolo de sinusoidele trasate în largul planetar pentru fiecare ins în parte, cu sau fără voia noastră ne stringe, în cercul ei rigid, ordinea socială a meridianului pe care ne-am născut. Din nefericire în dreptul meridianelor ce traversează România ursită a risipit, din desaga ei, prea multă durere, prea multe sacrificii, prea multă suspiciune, prea multă pulbere în urma invaziilor. Poate și această uriașă cantitate de cenușă a istoriei a „constrîns" ordinea noastră socială, a obligat-o să nu respecte decît înșelător și arar celula ei de bază : ființa umană. Confruntat cu elanul devastator al năvălitorului, de veacuri românul a suportat vitregia vremurilor. „Nu vremurile sunt sub om ci bietul om sub vremuri" constatașeră cu amară splendoare aforistică moșnegii noștri : cronicarii.

Dar iată că valurile timpului cunosc o dinamică din ce în ce mai accelerată. Zăgazurile și opreliștile libertății popoarelor cad zdrobite, se topesc aidoma unui vis surprins de lumina dimineții. Luciditatea oamenilor de stat înfrumusețează și modelează de pe acum o ordine socială întinerită, cu reliefuri sacre, cu o gramatică a drepturilor fundamentale ale omului, temeinică și indestructibilă. Spaima speciei de a se întoarce împotriva ei, împotriva inelor ei, se stinge ca o flăcle izbită de furtună. Izvorul însuși al spaimei dispare ca o nălucă. Piața Lenin — fosta piață a Ermitajului — locul de unde a pornit revoluția din 1917 cu torentul ei de omuciderî a redevenit sau redevine Piața lui Pătru cel Mare iar Leningradul se va numai în curînd Sfîntul Petrograd.

În fața unor astfel de metamorfoziri incredibile însăși măsura veșniciei pare mai accesibilă și mai cumpătnitoare. Iuțeala sireteniei și a minciunii se refuză sieși. Pe tot mai multe meridiane ale întunericului minciunii merge lumina adevărului. Aici la noi însă adăstările redevenirii sînt tîrzii și ceva mai nepuincioase. Cîțiva moșnegi cu mentalități leniniste uitînd că dascălul lor a inundat planeta cu sînge nevinovat s-au aciuit la cîteva publicații și încearcă să ne transforme în cutii de rezonanță a vechilor și-atît de puerilelor idei ale comunismului. Naivi să-i creadă încă sînt destui. Dar cifra lor scade vărînd cu ochii. Iraționalul agonizează. Se zvîrcolește totuși. Uneori însă cu destulă vitalitate. Recurge la vechile metode. Presiuni, șantaj, contraadevăruri. Falsifică și dispozițiile de livrare a hîrtiei de la Letea. Șterg pur și simplu adresa destinatarului și completează cu propria adresă.

Trăim un timp NEIERTĂTOR domnilor colegi de breaslă. Un timp care a început să suprime reprezentațiile saltimbancilor. Să încorseteze măsluirile. Să interzică elanurile mitomanilor.

Societatea românească se trezește din letargia impusă. Ea se interzice cu fiecare zi ce trece superficialității și răbdării necugetate. Oricare român simte că trebuie să se smulgă din cleștele minciunilor comuniste să se încredințeze ritmurilor dezinvolte ale destinului individual să comunice cu sine și cu semenii săi fără intermediul fariseismului unor condeieri. Românii așteaptă cu nerăbdare ridicarea cortinei. Și vor impune acestei clipe solemne o limită apropiată. Nu mai suportăm ridicolul, nu ne mai putem amîna aspirațiile reconstituirii biografiilor reale, libere, rectificate prin prisma dreptății și a moralei creștine. Setea de împezire a fiecăruia dintre noi, darul de sărbători religioase respectate cu strictețe, de educație morală în școli, facultăți și locuri de muncă, siguranța unei ordini sociale ideale sînt undele ce vibrează cu putere în noile cutii de rezonanță ale societății românești postrevoluționare. Oricît de neconvingătoare pare graba timpului pe meleagurile noastre, ea se accentuează, își mărește pasul, înfrînge stupiditatea obstacolelor naive feseniste se impune și se legitimează exprimîndu-și menirea divină.

C. POCSOREANU

ISTORIE BUCUREȘTEANĂ

Fundațiunea Universitară CAROL I

Sub acest frontispiciu a apărut pe harta culturală a țării, la 9 mai 1893, sub auspiciile și purtarea de grijă a regelui Carol I, așezămîntul Bibliotecii Centrale Universitare de mai tîrziu, din București.

În imagine, Carol al II-lea după festivitățile din 9 mai 1933, prilejuite de inițiinjarea Fundațiilor Regale, ocazie cu care este reboterzat edificiul în Biblioteca Centrală a Uniunii Fundațiilor Regale ce reunea atît așezămînte culturale patronate de suveranul din acel moment, cît și pe cele apărute sub obîlduirea celor doi predecesori ai acestuia.

În prezent, Biblioteca Centrală Universitară, după ce a fost asaltată și distrusă fără noimă, în decembrie trecut, este supusă restaurației. Dar, după cum mușcă dalta din pereții fațadei, din coloanele exterioare, din pereții despărțitori, ne îndoim că biblioteca va recăpăta aspectul inițial (să nu uităm cum arată Teatrul Național după intervenția plastică facială a lui N.C. în opera de selivisire a culturii socialiste multilateral demolate).

Cum se va numi edificiul după restaurație, nu știm. Bănuim numai...

GELU ISPAS

GUVERNAREA FESENISTĂ

Schimb de etichete

Confruntîndu-se tot mai mult cu [illegible] de ordin economic și social, confruntîndu-se pe [illegible] cu indiferență și [illegible], nefiind în stare să [illegible] nimic după trei luni [illegible] guvernare, actuala echipă [illegible] guvernamentală condusă de dl. [illegible] Roman se cere analizată [illegible] și amănunt. Tinem să atra[illegible] atenția că în actualele [illegible] economice din țara [illegible] trei luni de guvernare [illegible] un timp nicidecum [illegible], orice zi trecută fără mă[illegible] și cu ecou socio-[illegible] imediat însemnînd [illegible] pe mai departe a [illegible] catastrofă, spre colaps [illegible] și social din care nu [illegible] mai putea ieși lesne. Pro[illegible] sînt cu atît mai grave [illegible] vine iarna cînd și asa [illegible] economice sînt in[illegible], iar perspectiva imoli[illegible] capitalului străin în con[illegible] de neguranță politică, so[illegible] de lipsă a unui cadru [illegible] relaxat este puțin în[illegible].

Analizele noastre vor fi cît [illegible] corintătoare, iar reproșu[illegible] acestuia și din perspec[illegible] dublului că, dintre țările [illegible] este din totalita[illegible] comunist, România a [illegible], una dintre situa[illegible] politic stabile. Dl. prim-[illegible] Petre Roman afirmă [illegible] moștenit o situație grea.

Da, așa este, dar o situație grea în care, totuși, nu mai avem serviciul datoriei externe și totodată aveam o forță de muncă bună, capabilă să suporte socul trecerii la economia de piață destul de ușor. Pe de altă parte, se știe că românii sînt un popor ușor de condus. Dar în pofida acestui fapt, pînă acum guvernul nu a putut conduce ușor și, dacă ar face un bilanț, rezultatele ar fi negative pe toată linia, mai mult decît atît, în perioada guvernărilor Petre Roman înrăutățindu-se și ceea ce mai era de înrăutățit.

De ce s-a ajuns la asemenea situație imposibilă, care aduce guvernul într-o poziție extrem de delicată ?

Cîteva explicații sînt la îndemîna oricui. Să le cercetăm pe rînd.

În primul rînd, guvernul Petre Roman, deși guvern F.S.N., a optat pentru o asa-numită formulă de guvernare tehnocrată. Alegere total nefericită deoarece tehnocrația se potrivește unei societăți rodate în democrație și nu uneia în plin proces de revoluționare. Așa se face că guvernul s-a trezit singur, fără ideologie clară, fără bază de partid, fără un program de guvernare bine pregătit și articulat. Deci chiar și termenul „tehnocrat" nu a avut și nu are ce acoperi la acest guvern. Evident, sistemele informaționale nu funcționează, structurile organizaționale nu luptă pentru altceva decît pentru conservare, iar mecanismele economice, fără o politică economică fundamentată pe o doctrină anume, eventual validată de experiența altor țări, rămîn gripate. Așa zisa „destructurare" se dovedește a fi în cele din urmă un schimb de etichete și o sporire a birocrației. Faptul împietează în mod hotărîtor asupra acțiunilor guvernului, stingîndu-i orice inițiativă încă de la primele etape ale difuzării deciziei.

Avem, deci, un guvern aflat între un presedinte neocomunist și care vădește că nu cunoaște și adaptarea la democrație și un parlament cu structură majoritară F.S.N., adică extrem de eterogenă din punct de vedere ideologic, mai degrabă dezorientat ideologic sau axat pe vechi ticuri și mentalități totalitare.

În al doilea rînd, dl. Petre Roman a făcut o confuzie clară și enormă atunci cînd, crezînd că dacă face o echipă de „tehnicieni", rezolvă automat toate problemele. Nu trebuia uitat din vedere faptul că un guvern, pentru a fi eficient, trebuie să fie expresia unei mișcări sociale și politice de nivel național. O astfel de schimbă — cum a intocmit dl. Roman — suspendată politic (partid totuși), ideologic fără bază în structurile sociale, poate conduce cel mult o întreprindere, dar nicidecum o țară. Chiar dacă ar vrea — și guvernul domnului Petre Roman vrea — tot nu e cu putință !

Iată, deci, cîteva elemente dintr-o analiză asupra guvernului F.S.N. condus de dl. Petre Roman. Rubrica ce va funcționa în ziarul nostru sub genericul de mai sus va fi consacrată acestui subiect.

E. MIHĂESCU

ANUNȚ

Organizația P.N.Ț.-c.d. a Tineretului din sectorul II — aduce la cunoștința membrilor săi că în ziua de 2 octombrie 1990, orele 17,00, va avea loc la sediul sectorului 2 din B-dul Republicii nr. 55 — ADUNARE GENERALĂ

COMUNICAT

Miercuri 26 septembrie a.c. a avut loc o consfătuire a următoarelor formațiuni politice, grupuri sociale, uniuni de sindicate, în ordine alfabetică :

Federații ale Cartelului Alpha,
Grupul pentru dialog social,
Mișcarea ecologistă din România,
Partidul ecologist Român,
Partidul Național Liberal,
Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat,
Partidul Social Democrat Român,
Uniunea Democrată Maghiară din România,

în vederea redactării și transpunerii în practică a unor principii care interesează în cel mai înalt grad reașezarea societății românești pe baze democratice.

A fost format un grup de lucru pentru redactarea unei declarații de principii și a unui program de măsuri prioritare.

AM FOST DE FAȚĂ

CĂLĂTOR SPRE BUCOVINA

Gara de Nord — un rău necesar

Aproape toate călătoriile celui care pleacă din București presupun momentul Gara de Nord. În acțiunile context el ne apare ca un rău necesar. Necesar, înțelegeți de ce. Rău pentru că aici domnește o cruntă mizerie, dublată de o dezordine cvasitotală.

Principala gară feroviară a țării oferă imaginea miniaturală, desigur, a marasmului economic și social pe care îl traversează în prezent România.

Se pare că în acest loc și-au dat întîlnire reprezentanții unei lumi nebănuite, pare-se suberane : vagabonzi (în sensul nefesenist al termenului), prostituate, dezaxați, țigani fără căpătîi. Într-un cuvînt, o faună pestriță și pestilențială în același timp, care mișună printre călătorii întotdeauna grăbiți. Mai mult, Gara de Nord se pare că a devenit azilul de noapte al acestor elemente cu adevărat declasate și nestingherite în acțiunile lor de către organele noastre polițienești.

Cozile din fața caselor de bilete sînt o veritabilă capcană pentru că, dorind și încercînd să fii un călător onest, adică cu bilet, riști să pierzi trenul. Nu ultimul, dar oricum... Și asta datorită insuficienței caselor de bilete și uneori și datorită incetinelii vînzătoarelor.

Modernizarea Gării de Nord, atît de trîmbițată de mass-media noastră, constituie un fel de cacialma balcanică. Aici totul se desfășoară în sens invers. Astfel, tabelele electronice (care cîteodată uită să mai funcționeze) indică uneori fie informații din ziua precedentă, fie informații de-a dreptul false, care pot și chiar induce în eroare. Trenurile, în majoritatea lor, nu respectă orarul de plecare și sosire, întîrzierile însumînd uneori chiar ore.

Ajunși în tren am fost pusi în fața a două lucruri neplăcute pentru o călătorie de peste șapte ore : eliberare a două bilete pentru același loc (dar oameni de bine fiind, ne-am înțeles) și aterizarea într-un vagon cu locuri comune, necompartimentate, specific trenurilor personale și nu unui accelerat. Una peste alta, prețul biletului nu justifica condițiile mizerabile în care am fost nevoiți să călătorim.

Oricum ai întoarce-o, innaintul Gării de Nord nu poate fi decît unul dureros. Al dezaxării și rușinii. Grija și respectul pentru cetățean sînt inexistente aici.

Fălticeni — tîrgul unde se moare

În pofida acestor impedimente am acceptat optimiști călătoria cu acel sentiment al omului insctat de cunoaștere, de a trece peste amănunte și de a se situa „înăuntrul fenomenelor", cum zice poetul. Deci, nu ne-am mai făcut sînge rău atunci cînd barul accelaratului 521 și-a deschis porțile abia la două ore de la plecare și nu după 15 minute cum stipulează regulamentul și nici atunci cînd, din puținătatea produselor, ne-a fost servită o cafea cu arome ciudate, vreau să spun indigene.

În sfîrșit, prima noastră escală : Dolhasca. Am întîlnit aici o gară veche, dar pitorească, cu bănci de lemn și navetiști care motăiau impudic, cu țărani roșcovani și blajini. De aici trebuia să ajungem la Fălticeni. Dar, cum trenul nostru întîrziase peste o oră (vorba unui mbonfit: „Accelerat cu mers de personal !") pierdusem orice legătură feroviară. Așa că ne-am hotărît să apelăm la autostop. Dar, înainte, ostenim infometați și fîlndu-ne în drum, am dat o raită pe la restaurantul comunei. Aici nimeni ! Dar și nimic ! Cel puțin noi am aflat de la gestionara cofetăriei de alături, care, în lipsa fondului de marfă, se delecta cu Biesa fesenistă. „Combate bine" o întreb (era vorba despre ziarul „Azi"). Îmi răspunde : „Domnule, deși l-am votat cu zîmbetul că ăștia mint cel mai mult". Așa o fi.

În sfîrșit, cu ajutorul lui Dumnezeu și al unui „Dacit", parcurgem cei 20 de kilometri ce despart Fălticenii de Dolhasca. Drumul a fost plăcut, atît ca peisaj, cît și ca destinație. Șoferul ne-a dăstăinuit ziarele opoziției ajung greu și sporadic la Fălticeni, că mașinile nu-ți pot oferi nimic și că lumea a început să fie neîncăpătoare de multumita de toate aceste lipsuri. „Nu l-ați votat dumneavoastră ?" îl incit. „I-am votat, dar peste doi ani știu ce am de făcut și vă asigur că nu sînt singurul în acest oraș care regretă votul de la 20 mai". „Să dea Domnul !" i-am zis.

Într-adevăr, la Fălticeni domnește o mare sărăcie. Aspect de oraș tipic cenușiu, cu excepția dimensiunii estetice, aici la Istime. Magazioele sînt goale și de aceea își întrerup programul în plină zi. Și restaurantele sînt închise aici. Cauza ? Lipsa fondului de marfă. Cauza ? Secret de guvern.

Ce nu se găsește în Fălticeni? Fără a epuiza lista pot enumera: carnea și ouăsurile (înlocuite aici, dar oarecum, cu pase afumate pentru care se formase o coadă respectabilă), confecții, încălțăminte, cosmetice, țigări, cărți, băuturi, produse de cofetărie și patisserie etc. Piața este foarte săracă, iar unitățile statului dormitează încă în fierăria comunistă.

Hotelul „Turist" la care am trăsnit, dost curat, nu putea oferi oaspeților săi apă caldă, mîncare și băutură. Restaurantul din incinta sa era închis pentru că nu exista marfă. Am reușit totuși să mîncăm o friptură la un alt restaurant (singurul deschis în oraș) cu denumirea de „Dumbrava". Băutura ? Nici ! Ospătărița Florea R. ne-a spus că abia pentru după 20 septembrie (noi am fost la Fălticeni pe data de 12) există promisiuni de aprovizionare. Oricum, aceasta se realizează tot mai greu. S-a format deja o mafie — ne-a spus interlocutoarea — în viața deporzitelor, cu mult mai apriga decît în perioada dictaturii. Mai ales acum funcționează din plin dictonul comertului socialist : „Dai ai, nu dai nu ai !".

Cu aceste puternice impresii, a doua zi ne-am înființat la primăria orașului pentru a afla și alte amănunte. Și am aflat, prin bunăvoința domnului Mihai Dumitriu, secretarul primăriei. Așa cum ne-a spus dînsul și cum am constatat și noi, în acest oraș al intelectualilor lucrurile merg foarte prost. În primul rînd aprovizionarea populației. De ce ? „Din lipsă acută a fondului de marfă. Să știți că noi nu stăm cu mîinile în sîn. Facem zilnic comenzi la Suceava, cît și în județele limitrofe, dar situația este cea pe care ați văzut-o și dumneavoastră. Paradă, as'stăm la o sporire a nemulțumirii colective. Noi, cei de la primărie sîntem puși într-o situație foarte delicată de către cei ce dețin puterea, dar care nu sînt capabili să o administreze corect. Peste tot ar trebui mai multă responsabilitate. Nu este suficient să existe niște alegeri dar trebuie să-ți demonstrezi capacitatea prin rezolvarea problemelor. Altfel riscăm să ne pomenim, într-un fel sau altul, cu noua dictatură." Am plecat cu scîrbă ușoară ușoară că de la Suceava, capitala județului, refuză să sprijine, ca și la trecut, eforturile de legitimă modernizare a Fălticeniului. Și alea de cînd acest oraș e-a [illegible] în Liga [illegible] de [illegible] și [illegible] trebuie să [illegible] intelectualii [illegible] din [illegible] Dumbrava [illegible] administrativ-teritorială [illegible] de [illegible] din [illegible] Fălticeni [illegible] Suceava [illegible] a fost o politică premeditată — ne-a spus în continuare domnul Dumitriu. S-a ajuns [illegible] la desființarea și [illegible] unor întreprinderi care [illegible] de [illegible] cum a fost de [illegible] Acum ne privim [illegible] arsenal reticență. Sperăm ca într-o zi să restabilim statutul orașului nostru". Într-adevăr, mai marii județului au refuzat și continuă să refuze acestui orășel de circa 30 000 de suflete construirea unui hotel modern, a unei case de cultură și mai ales a unui spital.

LUCIAN TUDORANCEA

ANCHETA LITERARĂ A „DREPTĂȚII"

SCRIITORUL ȘI FENOMENUL POLITIC

ASTĂZI RĂSPUND SCRIITORII: CRISTIAN MORARU ȘI ȘTEFAN AGOPIAN

1. Credeți că scriitorul a intrat inevitabil în radia politicului? Cum ați defini relația scriitorului cu fenomenul politic?
2. În ce măsură vă socotiți, ca scriitor, un „spectator angajat"?
3. Credeți că există un divorț între intelectuali și actuala putere? De ce?
4. Cum vedeți relațiile scriitorului cu formațiunile politice?
5. Cum și în ce fel credeți că se va realiza cristalizarea societății civile românești?
6. Considerați necesară o coalizare a opoziției parlamentare și extraparlamentare pentru a împiedica puterea să alunece spre un nou totalitarism?

Au mai răspuns: ELENA STEFOI și ION BOGDAN LEFTER.

CRISTIAN MORARU

1) Ființa să cred că scriitorul român se află de mult sub zodia politicului, pentru a verbi numai despre criticii literar, o evidentă acuză „politizare" a criticii în ultimii decenii, atît de o parte cît și de cealaltă a baricadei (de unde și alarmanta defunctionalizare a criteriilor specifice, fapt care determină inclusiv validarea unor autori, gratificați, în realitate, pentru strategiile mai mult sau mai puțin rafinate ale subversiunii). Admit însă că, în clipa de față, problema trebuie pusă în alți termeni. Apoi, la baza zeului politic (de fapt reapariția lui, după aberantul „interludiu" comunist) plasează cu adevărat scriitorul sub zodia politicului pentru că de-abia acum apare posibilitatea reală a opțiunii. Anume a aceleia care poate exprima o aderență și dincolo de alternativa binară de pînă acum (pro sau contra „politicii partidului", lăsînd de-o parte timiditatea cu care de multe ori se rostea acest contra). Astfel încît tendința actuală de a reduce scenariul optional la un manicheism analog (pentru sau împotriva Frontului) cred că trebuie depășită fie și pentru că, în noile circumstanțe postdecembriste, cu tot efortul inducșator al unor compatrioți, F.S.N.-ul reprezintă **una** dintre ofertele politice. Dar, bineînțeles, conștientizarea acestui fapt cere timp.

Cît privește relația scriitorului cu fenomenul politic, ea a trebui înțeleasă nuanțat, în funcție de temperamentul, „filozofia de viață", trecutul apropiat sau mai îndepărtat al fiecăruia etc. În genere, poate fi definită ca o încercare a literaturului secolului XX de apropiere de propria sa esență de autoidentificare în ultimă instanță. Ceea ce am în vedere privește, desigur, generalul uman. Acum, avem destule exemple de abdicare de la această esențialitate a omenescului. Cred că de-abia apariția posibilității de a opta, în sensul deulin mai înainte expus, verifică temeiul etic și implicit politic al ființei noastre, acel [illegible] în ordine de-astă dată morală, decît noi însine. De aici și (măcar aparent) surprinzătoarele degringolade ale unor scriitori destul de stimați pînă nu de mult.

2) Mă socotesc oare un „spectator angajat"? Asta numai în varianta în care „scenariile" mai mult sau mai puțin oculte ale acestor zile îmi scapă. Altminteri, fără să accept, din rațiuni lesne de înțeles, o înregimentare „partinică", m-aș dori mai degrabă un indiscret al „culiselor". Firește că instrumentele acestei indiscreții nu sînt [illegible] analize intelectuale („retorice") a discursului puterii. Tot mai mulți critici literari au devenit peste noapte [illegible] în acest sens (cazul cel mai strălucit: N. Manolescu).

3) Da, cred că există un divort efectiv între intelectuali și actuala putere. O explicație (care mi-ar scuti acum de un lung excurs): intelectualii au fost și sînt cei mai apți să sesizeze cînd, cum, în ce măsură, și de ce „cineva, acolo sus", a frișat. Iar ei nu mai vor să accepte „frișul".

4) Într-un fel, deja am răspuns la această întrebare. Cu excepții consistente, scriitorii nu au aderat la „formațiunile politice". Principala explicație ar fi aceea că, prin natura muncii sale (iar dacă gîndește cu creionul în mînă s-ar zice că, totuși, muncește), scriitorul își apără întotdeauna autonomia, independența, prin refuzul apartenenței la un grup care, sub o formă sau alta, le pune pe aceștia în discuție. Activitatea politică, în sensul unei implicări de tip „partinic", plasează fatalmente scrisul sub incidența unui inevitabil determinism care, la rîndul-i, se traduce în posibilă sursă de tezism pentru „operă" (sursă aceasta, la rîndul-i, de irelevanță estetică). În ce mă privește, cred că scriitorul român trebuie să facă mari eforturi interioare și pentru a putea **distinge** cele două forme de activitate, ambele esențiale în clipa de față (atît literatura cît și „politica"). Iar dacă va reuși ca, în intimitatea sa să nu amestece periculos lucrurile, cîștigul va fi imens. Și aceasta fiindcă el trebuie, acum, să facă politică **inclusiv** în interiorul unei „formațiuni" și asumîndu-și servituțile ce decurg de aici. Oricîtă independență ai avea „de pe margine", nu e exclus să vină o zi cînd te întrebi dacă neimplicarea directă nu e și o formă a dezerțiunii. Optez însă, deocamdată, pentru acea poziție „marginală" ce-mi oferă o perspectivă mai largă asupra întregului „eșicher".

5) Societatea civilă românească nu va apărea atîta vreme cît nu vor fi eliminate elementele de anormalitate socială produse de comunism. Ca să-i urmez pe Dl. Brucan, pentru moment mi se pare oportună adoptarea unei strategii socio-politice punct cu punct **inversă** aberantului scenariu comunist, printre ale cărui consecințe s-au numărat și distrugerea acestei societăți. Personal, sînt optimist pentru că lumea românească s-a înscris într-un „revers-b" procesului de renormalizare. Decisiv este acum să nu permitem refuncționalizarea deghizată a vechilor structuri și mecanisme „anticivile" (centralizare, supraputere a puterilor în stat, forță politică unică sub fragilă „umbrelă" pluralistă etc.).

6) O asemenea coalizare este necesară și poate chiar inevitabilă. Important este ca ea să se dovedească și **efectivă**. Doar atunci ea va dobîndi o exponențialitate socială și de ce nu, va putea chiar „tenta" F.S.N.-ul nu numai la dialog formal, ci și la o colaborare politică reală. Reală pentru că ambele formațiuni ar avea astfel un important numitor comun (pe care ar trebui să-l recunoască și să și-l recunoască reciproc): reprezentativitate la nivelul unui electorat numeros și diversificat. Poate că relația unui **Front** cu un **Forum** adevărat ar fi cu totul alta decît cea din momentul de față dintre putere și opoziția „atomizată".

ȘTEFAN AGOPIAN

1) Orice om se mișcă inevitabil încă de la nastere într-un teritoriu social, care cuprinde și politicul.

Chiar și retragerea într-o mînăstire poate fi analizată dintr-un unghi politic. Scrierea unei cărți, indiferent de declarațiile autorului, este și un act politic. Ei poate fi eventual un act reprobabil, poate fi chiar criminal, dar în nici un caz nu poate fi total incolor politic.

Existența cenzurii, indiferent de culoarea ei, poate susținea tenta politică a unui act cultural, dar nu poate s-o facă să dispară total, primejdie resimțită de obicei la timp, de unde și tendința sistemelor totalitare de a transforma cultura într-un act de masă (vezi **Cîntarea României** la noi!)

2) Deocamdată cei puțini sîntem niște spectatori neputincioși la un joc cu perdelele lăsate. Lipsa totală de **transparență** prin care trecem cu voia guvernului ales presupune o luptă puternică pentru putere, numai că ea, lupta, se duce în spatele cortinei. La sfîrșitul piesei spre deosebire de teatrul clasic, cortina se va ridica și vom admira cadavrele protagoniștilor. Ca întotdeauna în fața unui cadavru, unii vor plînge, alții se vor bucura. Nu am încă de unde să știu care din aceste două atitudini va însemna o angajare. Deocamdată, vorba poetului, nu ne-a rămas decît **rîsu-plînsu**.

3) Întrebarea este superfluă. Sigur că există. Dar ar trebui făcută o precizare. Există intelectuali care iubesc foarte mult actuala putere, iar puterea îi iubește la rîndul ei. Nimeni nu poate nega că scriitorul, de exemplu, aproape dizident, în vechiul regim, Augustin Buzura, se are foarte bine cu regimul, sau criticul, a cărui minimă morală nu poate fi pusă la îndoială, Eugen Simion. Ca să nu mai vorbim de ministrul Andrei Plesu, care singur mărturisea în ziarul **Azi** că s-a certat cu unii prieteni, tocmai din cauza unor opțiuni politice care l-au apropiat prea tare de putere.

Așa că nu sîntem toți în aceeași căruță. Unii preferă să meargă pe jos și drumul cel mai scurt făcut pe propriile-ți picioare pare să fi dus timp de mai bine de o lună spre Piața Universității. Că acolo s-a cerut aplicarea punctului 8 al Proclamației de la Timișoara nu a făcut decît să-l înrăiască pe viitorul președinte al țării. Și ce face un om înrăit și, în cazul domniei sale, și speriat? pune să fie cotonogiți contestatarii, ba pe urmă îi mai bagă și în pușcărie. Asta ca să se știe că avem un președinte hotărît, nu ca ăla de-a fugit cu elicopterul văzînd că nu poate să-i impuste pe toți destabilizatorii legionari.

4) Norocul nostru este că F.S.N. nu a reușit încă să ajungă un partid (vezi explicațiile domnului Brucan) — fiindcă dacă s-ar fi întîmplat asta (și să ne ferească Dumnezeu să se întîmple) ne-au fi așezat cu bătul pe labe, și am fi plîns tot restul vieții. Pentru restul partidelor (mă refer în primul rînd la cele istorice) răspund peste trei luni la întrebare.

5) În chimie cristalizarea apare datorită supraasaturării unei soluții. În societatea noastră în scurt timp va apare și fenomenul de „supraasaturare" și lichidul otrăvitor în care plutim se va tulbura. Treptat, cu convulsii mortale din păcate pentru unii, va apare și fenomenul numit de dv. **cristalizarea societății civile românești**.

6) Ar fi o șansă mare dacă se va întîmpla așa ceva. Și spun asta deoarece în condițiile create, începînd de anul trecut în Europa de Est, orice mișcare a puterii, dacă nu este o mișcare profund democratică, este un act sinucigaș. Și după cum se poate observa cu ochiul liber, numai de acte democratice nu are chef și timp puterea actuală acum. Este vorba de o agonie profundă. Decesul actualei puteri ar putea lua pe neoregatite fortele real democratice din țară și atunci s-ar putea să pună mîna iar pe frînele țării te miri cine.

Anchetă realizată de GEORGE ACHIM

Încă se plătește taxa de celibatar!

Regimul dictaturii de tristă amintire, după ce în 1966 a obligat prin lege femeile (și fetele) să aducă pe lume cît mai mulți copii, în condiții mizere de alimentație și confort locativ, a avut o „grijă părintească" și pentru persoanele care după împlinirea vîrstei de 25 de ani nu au copii, pe care le-a obligat tot prin lege să plătească o taxă pînă la vîrsta pensionării, majorată progresiv pe parcursul trecerii timpului.

Măsura în cauză a fost extrem de nepopulară și controversată, dînd naștere pe parcursul trecerii timpului la nemulțumiri exprimate în diferite moduri, dar ele nu au avut darul să influențeze satrapul de la Scornicești.

La începutul anului 1990, s-a scris și s-a demonstrat în presă despre inutilitatea acestei legi diabolice și, în consecință, am fost încredințați că va fi abrogată.

În continuare, a venit campania electorală, au avut loc alegeri, și-a început activitatea **Adunarea Deputaților și Senatul, s-a format Guvernul**, dar persoanele fără copii plătesc și acum taxa impusă de regimul comunist.

Întrebăm pe bună dreptate: „De ce și pînă cînd?"

Visteria țării este prea anemică și se urmărește cumva „pricopseala" pe această cale?

Față de această situație aberantă, cerem abrogarea de urgență a următoarelor acte normative (care într-o perioadă de ani de zile au legiferat acest sistem de spoliere a unor mase mari de oameni):

a) Decretul lege nr. 1086/1966.

b) Legea nr. 7/1977.

c) Decretul lege nr. 409 din 26.XII.1985, și

d) Decretul lege nr. 779/1966 SI SISTAREA PENTRU TOTDEAUNA A REȚINERILOR DE SUME DE BANI DIN SALARIILE PERSOANELOR FĂRĂ COPII, PE MOTIV CĂ NU AU DESCENDENȚI!

Totodată, solicităm ca legea ce se va emite să prevadă RESTITUIREA TUTUROR SUMELOR DE BANI CU EFECT RETROACTIV, începînd de la 01.01.1990 și pînă în prezent, către persoanele de la care au fost reținute în mod ilegal.

ION POPA

Organizația Partidului Național Țărănesc-creștin și democrat Brașov fără sediu

Spațiul în care își desfășura activitatea organizația județeană P.N.Ț.-cd. Brașov a fost dat în proprietatea unei instituții, fără a se asigura un alt spațiu corespunzător. La insistențele organizației noastre pe lîngă primarul MARIUS COSTIN și viceprimarul MARDACHE PETRE s-a răspuns cu promisiuni neonorate și trimiteri de la un factor de răspundere la altul, în tipic stil comunist.

În timp ce în plin centrul orașului numeroase spații stau nefolosite de luni de zile, organizația noastră nu are un sediu în care să-și desfășoare activitatea.

Se pare că actuala conducere a primăriei este alergică la pluripartitism.

VASILE MUREȘAN
Președinte al organizației județene Brașov

Noutăți la ARCPs

Asociația Română de Cercetări Psihotronice a organizat în amfiteatrul Spitalului clinic Colțea o nouă întîlnire care l-a reunit pe specialiști în materie medici, inginери, electroniști, profesori, economiști, cercetători, geologi. Prima parte a întîlnirii a fost consacrată problemelor legate de organizarea pe comisii și alegerea factorilor responsabili, respectiv: Relații (dr. Eugen Celan), Sponsorizare (dr. Timoșescu, Ioni-Nucleu (dr. Nicolae Constantinescu, prof. Zamfirescu, Zugrăvescu, geolog și Mariana Radeanu, economistă), Documentare (Predescu Mariana economistă), Administrativ (Voinescu Al.). Sectorului administrativ îi revine și sarcina stringerii de materiale pentru editarea revistei de specialitate a Asociației și din care primul număr este deja pregătit pentru tipar (redactor șef Dionisie Dărău).

În partea a doua a întîlnirii au luat cuvîntul dr. Nicolae Constantinescu, prof. Zamfirescu, ing. Arhip, ing. Neagoe, Bugeac (electronist), discuțiile purtîndu-se în complementaritate, tot astfel cum psihotronica acoperă un vast domeniu ai existenței umane și pe teritoriul țării se fac (încă) pași destul de timizi. Cercetările ARCP's vizează tocmai deschiderea largă a porților cunoașterii prin ieșirea din ezoteric și punerea la dispoziția tuturor celor interesați a cuceririlor sale. Concluzii extrem de interesante oferă pentru un cercetător de exemplu, studiul spectrului emanației energetice diferit de la un om la altul, cu precizarea că și plantele dispun de senzori în stare să distingă apropierea noastră de ele, să intre în legătură cu spiritul uman, observîndu-se reacții diferite în prezenta unui necunoscut sau a persoanei care le îngrijește în fiecare zi. Există oameni care iubesc florile, care stau de vorbă cu ele și nimic nu ne împiedică să presupunem că florile sînt conștiente de această iubire, recompensînd-o într-un fel aparte. După o astfel de „discuție" se observă de exemplu dispariția ca prin minune a unei migrene. Cineva creștea în casă un cactus cu care îi plăcea „să stea de vorbă" în fiecare zi. Găsirea unei asa zise lungimi de undă potrivite de care numai spiritul este în stare, a avut drept rezultat „convingerea" cactusului să crească fără gîmpi, ceea ce, trebuie să recunoaștem, nu este la îndemîna oricui.

Privite dintr-un unghi mai amplu, fenomenele pe care le numim astăzi neobișnuite, sînt la rîndul lor cît se poate de obișnuite și naturale, numai că mecanismul declanșării acestora și legile care le guvernează nu sînt (pentru moment) cunoscute. Ori, din cauza aceasta, nu trebuie să anulăm fenomenele care ne cad sub simțuri și al căror cod de descifrare nu îl posedăm încă.

Pornind de la empiric, trecînd prin rațional, cunoașterea trebuie să ajungă la treapta ei cea mai înaltă, spirituală, devenind astfel completă, desăvîrșită și tocmai spre acest țel tind și cercetările psihotronicii. De pildă, un sugar dialochează cu mama lui într-un mod care, pentru moment ne rămîne necunoscut. Emanațiile sale spirituale intră în legătură cu cele ale mamei, atentă în permanență la starea sănătății lui. Și un alt exemplu: un copil handicapat mergea însoțit de mama lui și la un moment dat discuția purtată cu profesorul care îl însoțea îl neliniștește pe copil care începe să dea semne de nervozitate. Profesorul o sfătuiește pe mamă să schimbe subiectul discuției iar dînsa continuă pe aceeași temă, de data asta în limba franceză, convinsă că fiul ei care era debil mintal nu avea cum să surmonteze două praguri de dificultate, așezate într-adins în calea înțelegerii lui. Și cu toate acestea copilul devine și mai nervos, din gestica și mimica lui reieșind fără putință de tăgadă că dorește să se pună capăt discuției. Rugată și de profesor să schimbe subiectul, mama acceptă și dintr-odată copilul se luminează la fată și îl îmbrățișează pe profesor plin de recunoștință.

Este de asemenea cunoscut cazul a două surori gemene, născute în America și care atunci **cînd rămîn singure vorbesc o limbă complet necunoscută pe care nu au avut de la cine să o învețe.**

În ceea ce privește analiza corpului uman, **după ce am admis că omul este de fapt un rol de galaxii, legile macrocosmosului regăsindu-se pe planul microcosmosului în structura lui intimă**, iată că acum laboratorele de biologie moleculară ne demonstrează că țesuturile omului au o structură cristalină, inclusiv apa din interiorul celulelor și colagenul. Explicația pare să rezide în **faptul** că aceste microcristale au capacitatea de a recepționa vibrațiile cosmice prin intermediul cărora se află în permanentă comunicare cu ecosistemul iar prin reconversie le adaptează la cerințele existenței biologice.

Unul din felurile în care energia biologică ar putea fi pusă în valoare, ne este sugerat de către electroniștii japonezi care lucrează acum la generația a șasea de calculatoare și care vor folosi această energie la interconectarea calculatoarelor. Este adevărat că energia biologică are valori extrem de scăzute dar prin posibilitățile sale de transmitere, oferă cîmpuri nebănuite de explorare. Omul este în aceeași măsură și materie și spirit iar cercetările vor să descopere punctul în care aceste componente se despart, continuînd să rămînă totuși într-o permanentă comunicare și interacțiune. În fiecare dintre noi spiritul îmbracă haina materiei dar luăm cunoștință de el prin revelația gîndului care nu mai are origine materială. În plus, toate gîndurile comise par a se înscrie în aura pe care o purtăm cu noi ca în memoria unui calculator iar această aură definește gradul de puritate al fiecărui om. Iată de ce este necesar un permanent autocontrol care să tindă spre o purificare lăuntrică în fel de permanentă nu „de dragul lumii" sau pentru părerea pe care și-ar face-o semenii despre noi ci pentru a respecta cît mai mult legile cosmosului din care facem parte și a ne ridica la înălțimea rostului nostru de oameni, de ființe dotate cu rațiune dar și cu suflet. Ori în măsura în care ajungem la concluzia că de noi depinde evoluția noastră ca individ și specie pe planeta pămînt (funcție de gîndurile, comportamentul și faptele mai bune sau mai puțin bune), nu înseamnă că sîntem în același timp și stăpînii unui destin cosmic?

A consemnat ION UNTARU

WEEK-END fără pîine la Petroșani

Este sîmbătă. Sîmbătă, 22 septembrie 1990. Încă de dimineață devreme magazinele de pîine sînt înconjurate. O rețea densă de informatori pindește, pe tot traseul, venirea mașinilor. Dar acestea nu vin.

Este deja ora prînzului. În biroul liderului Ligii Sindicatelor Miniere din Valea Jiului asist, de peste două ore, la apelurile telefonice: Combinatul Minier, Fabrica de pîine, Primăria, din nou Combinatul... totul în zadar. Cobor, din nou, în stradă. Îmi aduc aminte de un titlu recent dintr-un săptămînal bucureștean: „Nimic nou pe Jiul de vest". Mă așez la coadă și intru în vorbă cu vecinii. Ca tot românul imparțial. Oamenii nu mai au puterea să-și pună întrebări și să-și dea și răspunsuri. Și mai ales să „cîștige pariuri cu agricultura".

Și chiar dacă le-ar cîștiga, n-ar fi nici o sfîrîială. Cineva îmi spune: „Tot degeaba dacă recolta e bună. Iar exportăm mîncare la ruși". Plec. Spre gară. Poate la București încă nu e week-end...

ȘERBAN POPA

P.S. În clădirea Casei de Cultură din Petroșani se află o sală mobilată cu bănci. Capacitatea sălii nu depășește 50 de locuri. Gazda mea îmi spune că sala a fost suficientă pentru a adăposti ultima adunare în plen a organizației locale a Frontului Salvării Naționale.

Oameni pe drumuri, oameni lăsați de izbeliște

O femeie sărmană, sărmană de tot!

În timpul lui Ceaușescu se tot zvonea la un moment dat că acesta ar vrea să debereasă Bucureștiul de bătrîni: să-i trimită la țară și să contribuie și el, cum or putea, la dezvoltarea agriculturii noastre socialiste. Bătrînii constituiau pentru dictatorul comunist un soi de martori ai nevandabilului, căci munca la nevandabilul putea exploata. Și cum lor nu putea exploata. Și cum încă (slavă Domnului!) nu-i venise ideea să-i trimită la topit (vezi situația cu cadavrele din decembrie arse în crematorii), el se gîndise să rezolve altcum problema, ținînd cont că acești bătrîni se înfruntau din rația de alimentație științifică a Oamenilor Muncii.

Această situație existentă de mult timp la noi relevă ceea ce importanță i se acordă omului. Omul văzut ca o unealtă de muncă: atît timp cît dă randament bun este perfect, dar cînd se „defectează" el este înlăturat sau pus la loc întunecos și rece fără a fi ferit de umezeală. Cam asta-i (încă) situația! Știm cu toții că bătrînii nu beneficiau de asistență **medicală, iar dacă făceai imprudența de a spune la telefon** — cînd chemai salvarea — că bolnavul are peste 60 de ani, ți se răspundea că poate să moară liniștit, căci ei au cazuri mai urgente. Așa erau indicațiile. Cît despre pensiile mizere de care oamenii trebuie (încă) să întindă ca de „cîștig" americană, ca să poată trăi, ce să mai spunem...

Iar faptul că nu există nici astăzi interes pentru cei simpli și fără de speranțe, faptul că nu se dă importanță unui caz decît în măsura în care acesta prezintă unele avantaje, toate acestea sînt încă simțite la tot pasul.

De altfel, pe cîți dintre funcționarii de stat de ieri și de azi îi interesează faptul că o femeie bătrînă și singură doarme în stradă, fără a avea o casă a ei? Cîți avocați și-ar „pierde" timpul cu procesul unei femei, care are o pensie de 1 000 lei și deci, nici o posibilitate de ciubuc gras? Cîți? Și cîți oameni de la ICRAL se străduie să rezolve situația unei femei care nu prezintă vreun interes material? În consecință, femeia poate rămînea „liniștită", să doarmă în continuare pe stradă, că tot se apropie iarna... Iată ce aflăm din sentința civilă nr. 8104 din 21 septembrie 1967 a Judecătoriei Iași: că se dispune evacuarea necondiționată a pensionarei Foca Angela pentru degradarea apartamentului și e obligată să plătească daune suma de 10 617 lei. Această femeie nu a știut de procesul ce i s-a intentat, nu a avut cum să fie avertizată. Dar în schimb în luna februarie, în mijlocul iernii, i-a fost trecută cu o semnătură de la locuință. În scrisoarea ce o trimite la domiciliu de zece zile de la primirea sentinței, la data de 23 februarie 1967, a fost găsită în lipsă. În timp ce se află la Procuratura Iași pentru a depune o contestație.

Se pare că degradarea imobilului s-a produs în urma inundații cauzate de defecțiuni la instalația interioară de apă respectiv în coloana de apă. Dar în schimb, [illegible] care a fost sesizat din timp a venit să facă verificarea și constatările ce se impun.

Nu ne mai întrebăm este uman să lași o femeie pe drumuri, să o dai afară din casă, să-i distrugi bunurile și este într-o viață întreagă toate acestea după ce ca o sumă care i-a fost impusă. Dar potrivit art. 47, al. 1 din legea 5/1973, anexei 3 a H.C.M. 880/1973, dată în aplicarea legii 5/1973, subcapitolul A, arată clar că revine proprietarului, — în speță I.G.C.L. de — să întrețină, să repare și să înlocuiască total sau parțial elementele de instalații referente clădirii cu hidrofor, repararea instalației de apă caldă (tocmai cazul în speță) sau să înlocuiască parțial sau total elementele de instalații inclusiv conductele de apă, de cîte ori se constată de către organele competente necesitatea efectuării acestor lucrări, determinate de vicii de construcție, modificările normative privind exploatarea elementelor respective și din orice cauze care nu pot fi imputate chiriașului.

În situația în care aceste reparații ar fi revenit chiriașului, atunci cum rămîne cu decizia nr. 473 din 7 aprilie 1989 a Tribunalului Suprem, secția civilă, decizie prin care se spune: „Lucrările trebuiesc efectuate de proprietar în costul chiriașului și numai după aceea proprietarul se poate îndreptă împotriva lui, spre a fi despăgubit de sumele cheltuite".

Cu toate acestea, femeia locuiește încă prin parcuri, unde doarme prin gări. Oare pe oameni nu poate mișca plînsul și nici disperarea ce răzbate din acest strigăt de durere: „Am ajuns bătaia lor de joc pentru că sînt bătrînă și statul nu mai are nevoie de mine. Este lasă și nu am unde să stau."

AURA ALEXA IOAN

Dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau

Scriu în numele unui grup de cetățeni din comuna Hudești județul Botoșani. Spre regretul celor în cauză revoluția a venit, și se pare că se încearcă și pe aici o schimbare. Dar copacii care cresc pe teren arid au rădăcinile destul de adînci, mai ales cînd, în sat și multe rude (frați, surori, cumnați, nepoți dar mai ales fini și fine). Că de... domnul secretar a presimțit că trebuie să-și justifice frumoasa vilă cumpărată pe salariul încasat lunar de la primărie.

Scriu aceste rînduri către ziarul dumneavoastră, poate va ajunge în locul cu pricina și mai dă de gîndit măcar organelor care reprezintă noua putere în stat, cea judecătorească.

Dar să începem cu punct și de la capăt.

Prin luna ianuarie oamenii din comună s-au adunat să-și aleagă un primar și tot ce trebuie pentru o primărie, dar surpriză, domnul secretar Apatachioaie Constantin nu renunță. A considerat că mai cumsecade e să meargă cu un tabel de adeziuni prin sat, promițînd oamenilor **că le face rost** de lemne sau diverse lucruri. Se duce apoi la județ să arate că are o popularitate constatată, ca să se anuleze ce au hotărît oamenii în acea adunare.

La adunarea care a avut loc pe 25.01.90 au fost propuși pentru funcția de secretar 3 candidați cu un număr de voturi pentru:

1. Boștan Gheorghe 11
2. Crișan Rodica 1
3. Apătăchioaie Ctin 2

din 14 posibile. Așa stînd situația domnul nostru secretar a găsit de cuviință să-i amenințe pe cei desemnați de voturi „că-i dă foc la casă", dreptul pentru cere omul cu bun simț, dar mai ales de frică a renunțat.

Dar lucrurile nu se opresc aici domnul se duce în continuare la primărie arde și documente care știm noi că se putea conține, că dacă n-ar fi **așa de ce trebuie arse.**

Și să nu mai lungim vorba, CPUN-Hudești prin adresa 15/11.05.90 face cunoscut județului că în funcția de secretar a fost desemnată doamna Cîtac Maria în urma Hotărîrii nr. 6 a aceluiași organism cu toturile de rigoare.

Dar să vedeți și să nu credeți domnul secretar a luat de mic și aplică mare din dictonul „dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau".

Oamenii din sat nu mai sînt de acord să rămînă secretar la primărie.

Dosarele alcătuite au fost înaintate la poliție.

Stimați oameni care aplicați legea se pare că nepotismul nu mai este la putere, chiar dacă domnul general Chițac este de pe acele plaiuri.

ANDRIȚOIU VIORICA

ANUNȚ

Colectivul Atelierului de Arhitectură din „IPROMET" este alături de colega lor, arh. ECATERINA STANCU, în momentele grele pricinuite de moartea tatălui.

INSECTAR

România liberă a intrat în posesia unui document care dezvăluie viitorul program al F.S.N.-ului. Este vorba de crearea a 12 „blocuri funcționale" **sui-generis**. Dl. Sorin Roșca-Stănescu demontează în amănunțime programul (vezi articolul „Ghimpii trandafirului", apărut la 22 sept., a.c.) eliminînd orice ambiguitate. Aflăm astfel ce fel de partid va deveni Frontul și ce metode incredibile preconizează pentru definitiva-i betonare. Citind rîndurile pomenitului articol am simțit mai mult decît ghimpii trandafirului. Pur și simplu am simțit o lovitură de măciucă-n moalele capului.

●

În editura „Jurnal de București" (?!) a văzut lumina tiparului o broșură sinistră: **Dinastia de Hohenzollern ieri și azi. „Opera" autorului, pe nume James Alexander Ginsborg, de care n-a auzit nimeni, s-a bucurat de traducerea doamnei (domnișoarei) Anda Maxim. Fără îndoială, prin această „creație" cineva a avut interesul expres să pună în circulație afirmații de o vulgaritate necunoscută nici pe vremea criminalului Gheorhiu-Dej. Grav, totodată, este faptul că broșura a fost tipărită la I. P. „13 Decembrie 1918", unde zac prăfuite manuscrisele scriitorilor care nu au posibilitatea materială de-a „împinge"!**

●

Redăm întocmai nota „Descendentul unei ilustre familii" **(România liberă, 23/24 septembrie 1990) aparținînd lui Petru** Clej: „Televiziunea Română prin emisiunea sa «Viața parlamentară», continuă să-i facă o publicitate asiduă dlui deputat — secretar de stat Ion I. Brătianu. Sugerăm Frontului Salvării Naționale ca la apropiata Convenție Națională să-i propună dlui Brătianul un post de secretar cu propaganda în Comitetul său Central (Director). Descendentul ilustrei familii dovedește de la emisiune la emisiune un deosebit talent în arta **propagandei de partid. Ce păcat că pecereul a dispărut!**".

●

Excepțional și acest ultim număr (douăzeci și șase) al revistei Cațavencu. Pe prima ei pagină întîlnim tabloul „Cinei cea de taină" **într-o versiune foarte actuală. Bravo!**

●

Salutăm curajosul săptămînal clujean Nu, din al cărui editorial „Începutul sfîrșitului" (24—1 oct., a.c.) ne permitem să reproducem cîteva pasaje: acela „...dar o limbă de lemn, fie ea și încrustată cu diverse motive mai mult sau mai puțin «populare», rămîne o limbă de lemn. Iar un președinte care, atunci cînd vorbește la televizor, își plictisește telespectatorii e un **președinte deja pierdut.**"; „Se pare că domnul Iliescu n-a învățat nimic din greșelile înaintașilor. Ascultător ca orice om hăituit, domnia sa a luat act de sfaturile domnului Brucan (căci «va trebui să cadă un cap», nu?). A început să «lasă în lume», s-a întîlnit cu reprezentanții partidelor de opoziție, **s.a.m.d.**"; „Altminteri domnia sa a reușit performanța (rară de altfel la alți președinți) de a vorbi mult și de a spune puțin. Sarmul personal al oricărui om politic nu poate reține atenția decît o vreme și, atunci cînd se bazează doar pe un bagaj sărăcăcios de idei arhicunoscute, riscă să se transforme în contrariul său."; „Cînd te simți singur și hăituit, cînd succesul care părea atît de sigur cîndva, îți se scurge printre degete ca nisipul, ți s-ar putea întîmpla să-ți pierzi stăpînirea de sine și să faci greșeală după greșeală. Se înfiripă astfel un cerc vicios. Iar aceasta nu e decît începutul sfîrșitului".

●

După nouă luni de la revoluție, anumiți deținuți, judecați sau nu, sînt bătuți măr. Încă o dovadă că mai stăm cu un piciorus în Asia.

●

Domnule **E. Barbu**, descotorosiți-vă, pînă nu este prea tîrziu, de aghiotantul dumneavoastră C. V. Tudor. Acest Pantalone de Rahova a ajuns în România, ba chiar și dincolo de fruntarii, obiect de batjocură. Inșii, copiii iau în deridere gîndirea lui dolofană. Cît despre presa din țara noastră, ce să mai vorbim? Ați citit ce scria recent Ambidextrul în **Libertatea** (24/25 sept., a.c.)? Probabil că nota („Gorilele de Bărăgan") nu v-a rămas nebifată.

●

Gazeta de București, care nu este nici publicație legionară și nici „vîndută ungurilor" sau finanțată de C.I.A. de, K.G.B. și de alte agenturi de spionaj străine, ci o publicație „sănătoasă", adică „editată de F.S.N.", prin girul d-lui R. Filip, aduce la cunoștința cititorilor următoarele: „Ofer, pentru uzul d-lor **Cațavencu, Farfuridi și Brînzovenescu**, de la **România Mare**, cîteva date autobiografice. Provin dintr-o veche familie românească, prenumele ei **Miclescu** (a se consulta dicționarul Iorgu Iordan). Un strămoș, Calinic Miclescu, mitropolitul Moldovei, a semnat Actul Unirii, iar bunicul meu, Dumitru Miclescu, a fost văr cu Virgil Madgearu. În 1984, pe cînd domnii **E. Barbu** și **C. V. Tudor** nu mai conteneau cu osanalele la adresa dictaturii și lăudau «binefacerile» ei, cu eram anchetat de securitate. La 21 decembrie, 1989, cînd cei doi își scriau articolele «incendiare» la adresa «huliganilor» din Timișoara, eu eram în Piața Romană. Vă las pe dvs., stimați cititori, să decideți cine este țigan, cu sau cei care se trag din **Cuțarida și Groapa lui Ouatu?**".

●

Transcriem finalul cursivului „Adio, Adrian Păunescu!" publicat în **România literară** pe data de 20 sept., 1990: „De ce trebuia ca poetul de curte cel mai lingușitor pe care l-a cunoscut istoria noastră să ne dovedească, o dată mai mult, că e lipsit de cea mai elementară etică și capabil de cele mai nerușinate cuvinte? Am crezut, în trecut, în cîteva rînduri, că poetul va ști, va reuși să se oprească. Nu la timp, căci orice timp al viinței trecuse, dar mai tîrziu, oricît de tîrziu, să se oprească, să se călască și să se regăsească. Astăzi, nu mai credem. Pentru poetul Arian Păunescu totul e definitiv pierdut. Nici măcar o minune nu mai e cu putință. Nu există conștiință critică românească, de aici încolo, care să afle în ea puterea de a-l absolvi sau de a-l ierta. Adio, pentru eternitate, Adrian Păunescu!".

●

Prezentăm sumarul jalnicei publicații **Democrația** (săptămînal 17—23 sept.), patronată de Eugen Florescu, fost înalt cultrist ceaușist: „Către ce se îndreaptă GHIARA G.D.S.? — tîntă: Palatul Cotroceni?—"; „O mișcare de femei sub pumnii lui Nicolae Leon", „C.A.D.A. — rușinea armatei române", „Cine vrea bolșevizarea și de ce?". Ultimul titlu stă în fruntea unui articol scris de inrăitul E. FL (asupra lui vom reveni în viitorul insectar). Pe nultimul titlu apartine tovarășei Ana Conda, care se ocupă de „rușinea armatei române". O cităm, nu pentru înțelepciunea dinsei, cît pentru frumosul stil gazetăresc cu care a înzestrat-o natura: „După ce s-a autodesființat prin autopropulsarea liderilor săi pe culmi de glorie bugetară, după ce a fost declarată nulă și neavenită, C.A.D.A. revine puternic, dornică să ne răscolească dolaro-conștiințele cu noi mostre de gigopanseuri semi-revoluționare privind modul în care strănepoții lui Moș Teacă văd democrația". Din silă, ne oprim aici.

●

La ziarul **Dimineața** a apărut humorul programat, cel involuntar a existat de cînd el s-a născut grație Frontului nostru salvator. Cotidianul cel pitic are o rubrică pitică: „În «Dimineața» aceasta». „Iubiți cititori, vă invităm să rîdeți: „dl. Brucan, nu-i așa? — Grav, pătruns de meniri istorice, nu-i așa, dl. Brucan, nu-i așa, s-a privatizat, nu-i așa? Dă sfaturi, important înțelepciuni, așa și-așa, oferă consultații (Frontului, doar atît) disprețuiește Parlamentul (chiar așa), în rest... nu-i așa?!". Nu-i așa, iubite cititor, că deasupra acestor rînduri plutește o aripă înmuiată-n catran și cenușă?

ENTOMOLOG

AMNEZIE HERALDICĂ

[illegible] și felurite, [illegible] și scrisă, ne[illegible] elegante, neobeș[illegible] sau ocolite, no[illegible] grăbită să pi[illegible] și să cere cît mai [illegible] orice lege, veche [illegible], scoasă grupare stră[illegible] morală, instalată [illegible] țării după „alegeri" [illegible] sînt de natură să [illegible] generală de stu[illegible] perplexitate, de lehă[illegible] se află astăzi țara, [illegible] paralizia progre[illegible] totală, dezinintere[illegible]. Avem sentimentul [illegible] făcut o revoluție ca [illegible] necinstea, crima, [illegible] care au infestat [illegible] de sus pînă jos, con[illegible] ne-am reușit decît să-l [illegible] pe dictator, restul, [illegible] schimbat ceva o în [illegible] a avansat în grad, [illegible] curată, iar mîncluna, [illegible] orice margini, a [illegible] dezobișnuitoare. După [illegible] de zile am fost siliți să [illegible] doctrina, istoria, eco[illegible] și comunismului, [illegible] în ce ne vedem ne[illegible] editial, abuzurile și [illegible] nivelul plac, după ce [illegible] și adusă în pra[illegible], în revoltă, a [illegible] de dictator cu speranța [illegible] cu el vă dispărea și [illegible]-i suită, după ce pe [illegible] mintuit [illegible] a suferit rușinoasa [illegible] cădere, noi românii [illegible] în conti[illegible] regim de tip ma[illegible] comunism fără nici-o [illegible] în care pătura [illegible] consumă, iar cei[illegible] atît cît să-și țină [illegible] și muncească mai mult [illegible] ost că ar fi spre [illegible] și mai completă a [illegible] la conducere. Țara [illegible] astăzi o profundă de[illegible] morală.

[illegible] categorie de oa[illegible] de excepție. Un singur [illegible] pare a fi afectat de [illegible] și dezgustului [illegible] de toate. E armata fos[illegible] deținuți politici, a celor [illegible] au răbdat detenția, foamea, [illegible] și desperare, [illegible] și urmăriți și an[illegible] cei care au învățat să [illegible] și oricît. Ome[illegible] bandați contra tu[illegible] și durerilor [illegible] o acoperă direct [illegible] generală nu-i [illegible] oameni [illegible] lăzărie, inchi[illegible] și curățitilor [illegible] exterminare ale [illegible] populare și [illegible] socialiste, [illegible] și revină la [illegible] involuntar [illegible] și-a numit „libertate". Astăzi, la [illegible] și literea [illegible] comuniste. [illegible] zeci de mii mai trăiesc. Oameni [illegible] bătrîni, chirciți de suferințe și [illegible] boli, de urmăriri și de [illegible] și, uscați de atîta sfeștă de [illegible] dreptate, oameni care au tre[illegible] cut prin iad purtîndu-și cît mai [illegible] ascuns ca să nu li se stingă [illegible] mica, pîlpîitoarea, luminiță a [illegible] speranței ce i-a călăuzit pro[illegible] bezină, nădejdea că Dumnezeu [illegible] se va îndura, într-o zi și de a[illegible] ceastă țară.

Pușcăria a fost o școală spri[illegible] gă. O școală a rezistenței fi[illegible] zice dar, în special, a celei [illegible] etice, o școală de călire și de [illegible] și de [illegible] în toate to[illegible] xinele minciunii, îndelung și [illegible] perfid rafinate. Pușcăria a fost [illegible] o universitate: cea mai cum[illegible] plită dar și cea mai completă [illegible] dintre universități, cea care a [illegible] dat absolvenților, celor care au [illegible] trecut examenul final de rezis[illegible] tență, nu numai atestatul de [illegible] cunoștințe, ca orice institut de [illegible] învățămînt superior, ci mai [illegible] mult decît aplicată pe con[illegible] știință că ai trecut fără pată. [illegible] Cei pe care sitele diavolești [illegible] i-au cernut cu satanică sîrguin[illegible] ță, timp de o jumătate de veac, [illegible] sînt valori în sine.

Foștii deținuți politici s-au [illegible] întîlnit într-o consfătuire la [illegible] Cluj. Entuziaști ca niște proas[illegible] pați absolvenți, au sosit din [illegible] toate părțile țării, abia dezmor[illegible] tindu-se de oboseala drumului, [illegible] gata să rîdă, să se îmbrățișeze, [illegible] să schimbe informații și simți [illegible] fiorii prieteniei în inimile mult [illegible] încercate, să se strîngă, unii pe [illegible] alții, la piept și, pe furiș, să [illegible] lăcrimeze.

La Cluj s-a discutat mult. Te[illegible] mele sînt grave. E nevoie ca [illegible] țara să fie adusă pe calea bună, [illegible] pe o cale firească și bătrînii [illegible] s-au aprins, sînt gata să se [illegible] înhame la muncă. E nevoie de [illegible] altă atmosferă, e nevoie de [illegible] dreptate. Sînt gata s-o spună, [illegible] să depună mărturie, să lucreze [illegible] la dărîmarea edificiului min[illegible] ciunii. Pentru adevăr sînt gata [illegible] de orice. Sînt gata chiar s-o [illegible] la de la capăt. Gata să ia de la [illegible] început lungul drum al temni[illegible] țelor, al muncilor silnice. Să [illegible] fie martori. De unde, Doamne, [illegible] atîta nebună credință, de unde [illegible] atîtea resurse de sacrificiu, de [illegible] unde mai are acest neam ener[illegible] gie după ce-a fost atît de stors? [illegible] Cum de poate să mai ridice [illegible] glas și putere?

Există o noblețe ce se cîștigă [illegible] prin chinuri suportate, prin du[illegible] rere acceptată, prin neclintire [illegible] în slujirea dreptății. Există o [illegible] aristocrație a durerii, poate cea [illegible] mai mare, cea mai de necontes[illegible] tat. Noblețea pe care ți-o dă [illegible] suferința este mult mai impor[illegible] tantă decît capitalurile sau re[illegible] sursele solului. Au dovedit-o [illegible] germanii și japonezii, o vor do[illegible] vedi și alții printre care și [illegible] românii dacă le-o va îngădui [illegible] istoria, adică acela care ne [illegible] hotărăsc soarta în numele ei. [illegible] Cei ce s-au adunat la Cluj, văd, [illegible] copilărește poate, viitorul țării [illegible] învăluit în dragoste. Dragostea [illegible] lor!

În curînd va avea loc primul congres al foștilor deținuți politici. Se vor strînge iar cei rămași în viață. Cei ce se vor aduna, sînt partea vizibilă a icebergului. Ei se sprijină pe cei ceilalți, cei ce odihnesc. „Sub trifoi, sub dîmburi, sub secară" și care cu imensa putere a spiritului îi susțin, ca pe întreaga țară. Înțelepciune! Să fie aceasta marele congres al speranței?

CONSTANTIN IORGULESCU

OPINII

Nomenclator de la... nomenclatură

Demagogia și minciuna au constituit principalele componente ale politicii regimului Ceaușescu. Deformarea conștientă a realității inconjurătoare ne-a intoxicat sufletele ani de-a rîndul pînă la revolta poporului din decembrie 1989. Ce este mai trist este că și după momentul-cheie din decembrie, cei aflați la putere practică cu dezinvoltură și aplomb același limbaj gol de conținut. Că este așa, ne dovedesc realitățile ce se ascund în spatele zîmbetelor telegenice ale primului ministru Petre Roman, care laudă priceperea guvernului și-l cataloghează drept un „guvern deștept" da intîlnirea de la Brașov de la uzina Tractorul). Și aceste amare realități sînt:

1. Discreditarea României pe plan internațional în urma aplicării scenariului regizat în zilele de 13, 14 și 15 iunie din București și a demonstrațiilor „teutonice" ale poliției din luna august;

2. Exodul românilor (și în special al tinerilor) care constată pe zi ce trece că țara nu se îndreaptă spre o democrație reală;

3. Incapacitatea organizatorică a guvernului de a adopta măsuri clare și hotărîte de redresare a economiei și de adevărată privatizare;

4. Rezultate necorespunzătoare în direcția satisfacerii nevoilor elementare (alimentare și de produse industriale) ale populației; Distragerea atenției cetățenilor de la adevăratele cauze ale acestor lipsuri (bîsnita este un efect și nu o cauză a lor);

5. Îngrădirea activității opoziției prin existența unui singur post de televiziune, și acela aservit puterii (principala sursă și cea mai eficace de dezinformare a populației);

6. Menținerea unor focare cu probleme nerezolvate pe plan local (Săpînța, Brașov) prin întîrzierea sau nesoluționarea dialogului la nivele corespunzătoare aplanării lor;

7. Lipsa unei preocupări de însănătoșire morală a cetățenilor prin mentinerea apariției unor publicații incitante, cu atacuri calomnioase și limbaj indecent de exprimare;

8. Neelucidarea unor aspecte legate de revolta poporului din decembrie.

Cred că sinceritatea asta nu se învață, așa cum nu se învață nici democrația; cu ea te înzestrează sau nu Dumnezeu!...

Și altceva: Lauda de sine nu miroase a bine!...

Dr. ing. FLORIN RĂDULESCU

Fair play... departamental

Stockholm. România învinge Suedia. La televizor, comentariul este eclatant. În bucuria și beția victoriei, comentatorul strecoară o aluzie străvezie la avantajele „deschiderii granițelor pentru valorile fotbalului românesc". Mai ușor sînt „digerabile" stridiile decît „sugestiile" — la nivelul „cabinetului doi".

București, a doua zi. Dumitru Popescu (un Dumnezeu efemer) se deplasează la Televiziune — din însărcinarea „primei doamne" — și face o transmisie în direct: „Ți-am „băgat" microfonul în gură să spui ceea ce vrem noi, nu ceea ce crezi tu!". Un fel de: adio, mă!

Barcelona. Steaua este umilită de către A.C. Milan. Amărăciunea înfringerii este „îndulcită" de încălcarea unui consemn „tabu". Inconfundabila voce comenta, după mulți ani de „eșal profesional" un meci de fotbal pentru „micile ecrane". S-a ridicat interdicția? Nu! „Extravaganțele" progeniturii clanului nu erau pe placul părinților. Așa că... nu a fost să fie!

București. Un colonel apare pe micul ecran și anunță tercerea în neființă și înlăturarea la gradul de erou național a marelui sportiv român, rugbistul Durbac. În acele momente, o țară întreagă a înțeles că locul mesagerului este în fața camerelor de luat vederi. Dar...

...Firescul devine nefiresc. Se uită de legile fair-play-ului. Se încearcă (de ce cu orice preț?) să se facă pe placul potentaților zilei.

Le este dat anumitor oameni să demonstreze — voluntar sau nu — nemurirea unor fraze celebre. Se pare că nici Napoleon după Waterloo nu și-a închipuit că, undeva, la gurile Dunării se va găsi un persona) (care putea intra în legendă!) ce, cu promptitudinea sinucigașului sau a „indicațiilor prețioase", a dorit să ne demonstreze că: „de la sublim la ridicol nu este decît un... prim-plan TVR".

Zbuciumul societății și-a pus amprenta și pe zbuciumul lăuntric al fiecăruia dintre noi. Unele nume de pe listele de candidați pentru Parlament au fost contestate iar unele contestații (culmea!) au fost considerate întemeiate. S-au desfășurat campanii de stringeri de semnături pentru ocuparea de funcții ministeriale dar — se pare — s-a înțeles rapid că nu este bine să te bagi pe „felia altora". Așa că abilul comentator a rămas (este un fel de-a spune) SEF DEPARTAMENTAL la... grăsuța noastră TVR.

În ambianța colectivului „sprîncenat", jderul cel mare acceptă lunga „ucenicie" a lui Ionuț, „iartă" nătîngiile lexicale ale Bruce Lee-istului Cornelus, se face că nu aude monumentalele enormități ale comentariilor lui Mitus și își consolidează DEPARTAMENTUL cu un om verificat politic „pe sprîceană" (neagră, ca a lui Manole). „Omul" nou promovat „a primit, nemeritate (!?), lovituri sub centură" (extras din „grăirea" Jderului) și a călătorit — cu totul și cu totul întîmplător — în același avion prezidențial cu clanul, avînd, se pare, aceeași direcție.

Este adevărat că „omul" a fost un mare „cineva" în Calea Dorobanților dar nici nu poate — momentan — să-și reia postul în primire datorită condițiilor „tehnice" precare și a problemelor pe care le-ar crea „independentei" noastre TVR.

Ceva trebuia, însă, făcut!

Castanele sfîrîie pe jar încins.

Dar mîna? Este nevoie de o mînă „curată" mai presus de orice dubiu.

Și iată, această mînă... s-a întins singură! (ce ușor se acceptă — uneori — autoimpro-scarea cu neroșul negru al oprobriului public!).

Conducerea TVR a înțeles că în un anumit DEPARTAMENT se poate face o politică „nevinovată" mai subtilă (și cu priză la un foarte larg public) decît la DEPARTAMENTUL ACTUALITĂȚI, mizindu-se — cu nerușinare — pe credulitatea și naivitatea (încă) a acestui popor. O altă cupă a dezamăgirii totale îi este întinsă omului de rînd de către Borgia Video a mass-mediei naționale.

DEPARTAMENTUL a decis ca revenirea „omului" să se facă în urma unei „probe de lucru" (semnată, sub forma prescurtată a genericului: I. Ciurescu), cu reinstalarea „pe post", pe fondul mișcărilor ritmice pline de grație și feminitate. S-a recunoscut — în sfîrșit — că nedreptatea care i s-a făcut „omului" a fost generată de necunoașterea bărcii în care ne aflăm în acele momente decembriste. Nu se poate lăsa un emisar prezidențial pe drumuri, fie ele și... europene!

Revenirea „corespondentului special" s-a făcut numai audio (probabil pentru testarea „Pleșiului"). Prezentarea „video", în curînd!

Pe cînd reintegrarea „intransigentului" Eugen Mandric?

CALEX

Calomnie parlamentară

Luînd cuvîntul de la tribuna Adunării Deputaților, domnul Ion I. Brătianu a acuzat P.N.Ț.-c.d. că nu ar fi depus nici o coroană de flori, în ziua de 22 septembrie, în memoria eroilor căzuți cu 9 luni în urmă în Piața Universității. Această remarcă este o CALOMNIE ce deconspiră însăși calitatea de deputat și numele pe care îl poartă. Ne exprimăm regretul că în Camera pot fi susținute astfel de declarații.

Industriile – o problemă națională

„Victoria" Florești, cînd și cum ai să-nflorești?

LA POARTA RAIULUI DE CAUCIUC

Largul spațiu de parcare din fața Întreprinderii de Anvelope „Victoria" — Florești este acoperit de autovehicule de toate genurile purtînd însemnele mai multor județe. La intrare — lumea luminată. Șoferi, delegați ai unor instituții din țară, persoane particulare, cu toții avînd un singur țel, acela de a-și procura multi-rîvnitele pneuri. Unii așteaptă răbdători, alții nervoși, neîncrezători. Nimeni nu dorește să plece cu mîna goală. Ne declinăm identitatea și solicităm să fim primiți. Se dau mai multe telefoane. Din păcate, factorii de răspundere sînt în ședință, așa că trebuie să mai așteptăm. Solicitanții care așteaptă și ei sînt curioși ce dorește fiecare nou venit, ce acte are, dacă posedă vreo „pilă". Cițiva particulari, aflînd că sîntem ziariști, conștienți fiind că au slabe șanse să li se aprobe cererea, ne solicită o o „vorbă bună" la conducere.

Din cînd în cînd, pe poartă sînt scoase camere, perne de aer, și seturi de anvelope, imediat luate în primire de fericiții beneficiari.

DE CE NU SÎNT ANVELOPE?

Este întrebarea — firească — pe care i-o punem domnului Gheorghe Eftimie, directorul întreprinderii. Domnia sa are amabilitatea de a ne răspunde pe larg, enumerînd cauzele care due la imposibilitatea acoperirii solicitărilor. **„Anul acesta cererea de anvelope, în special la turisme, a înregistrat un adevărat „boom" devansînd capacitatea de producție, mai ales în condițiile în care, la ora actuală, producția se situează la 85—87%".** Cererea mare se datorează, am adăuga noi, creșterii numărului de mașini intrate în țară. **„Dar și faptului că, având în vedere prețul scăzut al pneurilor în comparație cu cel din alte țări, mulți străini preferă să cumpere de la noi"**, adăuga domnul director. **„În plus, industria produselor din cauciuc nu este prea căutată. Am pierdut personal numeros și prețios, oameni cu mare experiență. Fiind în etate de 50—60 de ani, li s-a aplicat, la cerere, Decretul 60, privind pensionarea".** Acest lucru ni-l confirmă domnul Ion Geantă, liderul sindical. **„În acest domeniu, specialiștii se formează greu"**, continuă domnul Eftimie, **„noi nu am avut probleme de personal, dar acum sîntem nevoiți să organizăm recicleri în diferite sectoare și cursuri de pregătire".**

Alte probleme delicate sînt: lipsă de materii prime, furnizorii de negru de fum — Combinatele de la Copșa Mică și Pitești neputînd asigura livrările. De asemenea, prin intermediul nostru, „Victoria" — Florești face un apel colegial către Combinatul Siderurgic Cîmpia Turzii pentru a asigura livrările de sîrmă etalon de 0,9, întrucît în ultimul timp s-au înregistrat pierderi datorită acestei lipse. **„Să nu uităm"**, spune domnul director, **„un alt lucru nu lipsit de însemnătate. Întreprinderea funcționează din 1939 încoace fără întrerupere, iar în unele „zone" nu s-au făcut deloc modernizări. De asemenea, timpul de lucru s-a scurtat și datorită lipsei de personal. La una dintre secții am fost nevoiți să renunțăm la un schimb".**

MOARTE ȘI ANVELOPE

Ne informăm asupra situațiilor de sustragere de pneuri, mai ales în condițiile cerințelor din ziua de azi și achiziționării produselor pe valută. Aflăm despre un caz grav: într-o noapte, unul dintre polițiștii desemnați să păzească împrejurimile Întreprinderii pentru prevenirea furturilor sau prinderea infractorilor a fost atacat de patru hoți de anvelope, cu rîngi și cuțite. Polițistul, căzut, a încercat să se apere scoțînd pistolul, amenințînd cu pistolul. Acesta s-a descărcat, rănind grav pe unul dintre infractori, care ulterior a decedat. Ceilalți trei au dispărut fără urmă. O situație excepțională care ridică semne serioase de întrebare și ne pune pe gînduri: beneficiul material contra legii?

SIMION DUMITRACHE

DE LA ÎNSCENARE LA ADEVĂR

Evenimentele din 13—15 iunie ne obsedează pe fiecare, indiferent de pregătirea profesională, culoarea politică sau funcția îndeplinită în marea eră fesenistă, promotoare a unei democrații originale neocomuniste.

Dorința de a cunoaște adevărul se lovește de zidul minciunii clădit în cei 45 de ani de dominație comunistă, bazată pe cultul terorii și ipocriziei. Comunismul, după spusele unor lideri fesenești, s-a autodesființat în România, dar... educația comunistă cultivată slujitorilor credincioși nu dispare peste noapte.

Sîntem puși din nou în fața unei înscenări tipic stalinistă prin care, după lungi aranjamente securiste, în sala mare de la Palatul de Justiție, București, pe data de 24 septembrie a început procesul penal. Dosarul 1.217/1990 înaintat unuj grup de 28 de victime „Majoritate tineri", acuzate pentru atac și devastare a televiziunii pe data de 13 iunie.

Întreaga populație a țării a luat cunoștință cu indignare de tragicele evenimente din 13—15 iunie, acuzînd atitudinea unor elemente care au transformat o manifestație pașnică anticomunistă, în acte de vandalism pentru a compromite și desființa prin orice mijloace opoziția, singura garanție pentru instaurarea unei democrații reale.

În imaginile pe care le-am urmărit cu atacul asupra televiziunii, am constatat cum sute și mii de demonstranți ridicau doar pumnii, scandînd „Jos comunismul!", „Vrem o televiziune liberă, nu manipulată de emanații Moscovei!". Distrugerile săvîrșite în studiourile și birourile televiziunii au fost provocate de niște tineri cu mîinile goale, necunoscători ai încăperilor.

Actele de vandalism sînt produsul unor persoane bine pregătite, antrenate și dotate cu unelte puternice care au dispărut de la locul faptei, lăsînd ușile deschise unor „gură-cască". Ei, împinși de curiozitate, au căzut în plasă, devenind „principalii vinovați" ai acestui episod. Acuzațiile cuprinse în cele opt volume ale dosarului se vor dovedi cu siguranță, în instanța judecătorească, ca nefondate. Distrugerea filmotecii compromițătoare pentru era fesenistă nu putea fi înfăptuită de acei 28 de inculpați tineri de diferite profesii aflați în boxă. Prima zi a procesului a fost rezervată excepțiilor și cererilor formulate de instanță. Discursurile avocaților apărării, au dat dovadă de cel mai înalt grad de etică profesională, fiind aplaudați de numeroasa asistență. S-au scandat și lozinci: „Jos comunismul!", „Dreptate" etc. Intervențiile d-nei judecător Ion Anghelina, șefa completului de judecată, pentru a opri manifestările antifeseniste din sala acestui „proces istoric", conform formulării domnului avocat Stingă Alexandru, nu au avut nici un efect. Prezentarea la proces a inculpaților în haine vărgate și cu cătușe la mîini, demonstrează actul inuman față de acești tineri care în majoritate au luptat în timpul revoluției din decembrie, în comparație cu inculpații nomenclaturiști care au distrus țara și au apărut în fața instanței în costume civile, cu cravate, beneficiind din plin de „originala democrație".

S-a solicitat de către apărătorii celor din boxă „revocarea măsurii arestării preventive a inculpaților și judecarea în stare de libertate, întrucît probele acuzatoare prezentate la dosare de organele de anchetă sînt ca și inexistente. Adevărata vinovăție fiind curiozitatea de a vedea derularea unor evenimente din data de 13 iunie, cum s-a întîmplat cu inculpații Păscuțoiu Andrei Boroeman Corneliu sau răzbunări personale contra unui lider al revoluției din 22 decembrie, Dincă Dumitru. S-a solicitat judecarea în stare de libertate a inculpaților, întrucît minerii organizați în bande au invadat Bucureștiul, devastînd instituții de învățămînt superior, sedii ale partidelor, locuințe particulare, au maltratat locuitorii Capitalei, ducînd la compromiterea României pe plan internațional, dar nu sînt adăsi în fața instanței de judecată de organele în drept. Regimul de detenție la care au fost supuși inculpații la închisoarea Jilava este similar unui lagăr de exterminare. Inculpații au nevoie de pregătirea morală și fizică de a se prezenta în fața instanței pentru a-și dovedi nevinovăția, în evenimentele petrecute la televiziune, principalul cap de acuzare în acest dosar penal înaintat de organele de anchetă.

După deliberare, tribunalul a dispus punerea în libertate a inculpaților minori, Popescu Robert, Cimpoieru Constantin, Mandache Valentin și Gheorghe Angelica și revocarea măsurii de arestare pe motiv de sănătate a inculpatei Popescu Magdalena.

Efectuarea unei expertiza medico-legale a inculpaților Dincă Dumitru, Geoșanu Ciprian, Mărieș Teodor, îmbolnăviți în timpul detenției ilegale de la Jilava. Celelalte cereri au fost respinse de instanța de judecată.

Acest proces de fapt îmbracă un caracter politic de tip stalinist, prin utilizarea inocenților și manipularea conștiințelor, avînd drept scop distrugerea firavei democrații și instaurarea totalitarismului pierdut la 22 decembrie de unele cadre necuviincioase.

Sperăm în luciditatea completului de judecată, la stabilirea adevărului și a nevinovăției inculpaților prezentați de Procuratura municipiului București în dosarul penal nr. 1.217/1990.

Procesul continuă.

CEZAR PUIU

NOTE ȘI COMENTARII

Se pare că partidele comuniste — care se recunosc sau nu ca atare — suferă de trandafiropatie. Aflăm astfel că Partidul ce-și zice Socialist Bulgar — renăscut din propria cenușă după focul pus de demonstranții anticomuniști la sediul fostului partid comunist, și-a ales drept simbol... trandafirul roșu pe fond alb. Departe de a fi o simplă coincidență cu simbolul partidului propriei sale salvări ce-și zice FSN, alegerea trandafirului drept simbol atestă rădăcinile unei spinoase ideologii comune: cea comunistă.

★

Editura „Dacia" din Cluj a semnat recent un contract de editare cu un foarte cunoscut disident român: Dumitru Mircescu. Prima sa carte este un document zguduitor al unui deținut trecut prin multe din lagărele și închisorile sovietice, și se intitulează TRANSHIMERIA.

★

Institutul International de Presă prin persoana d-lui Peter Galliner, director International al Institutului, protestează energic pe linică președintele Iliescu în legătură cu proiectul de Lege a presei menit să submineze dreptul la libera exprimare în România. Dacă există vreo legătură între acest protest și faptul că, în prima sa călătorie peste ocean dl. Iliescu a dorit să fie însoțit, printre altele, și de un gazetar de la „Dreptatea", vă lăsăm să judecați dvs.

★

„El este un poet de talent și a suferit mult sub Ceaușescu" declara G. Volcan-Voiculescu unui ziar elvețian despre Adrian Păunescu. Ca urmare, Adrian Păunescu va zăngăna în curînd cerul presei românești cu un nou cult al personalității. Vremea se anunță sumbră și fulgerele de prost augur.

★

Consiliul Suprem din Lituania a adoptat o lege asupra partidelor, care permite doar lituanienilor să facă parte din partidele din republică. Legea interzice activitatea pe teritoriul Lituaniei a unor partide din alte state. Ne-am întrebat nedumerit: există partide ale altor țări în Lituania? Radio Vilnius a răspuns categoric: Da! Vreți să știți care? Partidul Comunist Sovietic. Vremuri grele pentru partidele comuniste!

DORA MEZDREA

DIRECȚIA DEPARTAMENTELOR DE STUDII, DOCTRINĂ ȘI PROGRAME A P.N.Ț.-C.D. COMUNICĂ PROGRAMUL DIN SĂPTĂMÂNA 1–6 OCTOMBRIE 1990

– Luni 1 octombrie, ora 16,30, cercul de studii DOCTRINA

– Marți 2 octombrie, ora 17, cercul de studii TRANSPORTURI

– Miercuri 3 octombrie, ora 17, cercul de studii ENERGETICA

– Joi 4 octombrie, ora 17, cercul de studii INFORMATICA

– Vineri 5 octombrie, ora 17, cercul de studii CONSTRUCȚII

– Sîmbătă 6 octombrie, ora 16,30, cercul de studii SPORT

Cei interesați sînt rugați să participe, întîlnirea avînd loc la sediul central al partidului din B-dul Republicii, nr. 34.

Cercul de studii Sport se va desfășura în sediul P.N.Ț.-c.d., sector 1, str. Prof. Ion Bogdan nr. 19, sector 1.

RĂSPUNSURI LA INTERPELĂRILE ADUNĂRII DEPUTAȚILOR

[illegible] DINE MAI TÎRZIU...

[illegible] este știut, în prima [illegible] a Adunării Deputaților, [illegible] parlamentar al PNT-cd, [illegible] au mai eliminat UDMR, [illegible] grupul Ecologist și Socialdemocrații și PNL, a interpelat ministrul de interne [illegible] Tîru, cerîndu-i următoarele: a) numărul angajaților [illegible] securității; b) numărul [illegible] îndepărtați prin pensionare sau excludere; c) numărul [illegible] păstrați în serviciul [illegible] și situația informatorilor; [illegible] au fost reluate operațiunile de supraveghere, urmărire, interceptare de convorbiri, cenzurarea corespondenței; f) ce s-a întîmplat cu [illegible] și patrimoniul fostului partid comunist; II) unde [illegible] ele și cine le administrează; III) care este suma [illegible] în fondul „Libertatea"; [illegible] cheltuieli s-au făcut din [illegible], de către cine, în ce [illegible] și cu ce aprobare.

Răspunsurile ar fi trebuit [illegible] în prima ședință a [illegible] a doua sesiuni. Pentru [illegible] au s-a respectat o [illegible] a Adunării Deputaților [illegible] se rămînă decît să fa[illegible] o declarație „Mai bine [illegible] decît niciodată" și să [illegible] în sinteză informațiile [illegible] Viorel Ursu și ale [illegible] de stat la Departamentul bugetului din cadrul [illegible] de Finanțe.

[illegible] NU HOTĂRÎT!

[illegible] a) În cadrul fostului [illegible] de interne a funcționat [illegible] Securității Statului [illegible] de un ministru [illegible] de stat, membru al [illegible]. Acesta răspundea [illegible] CC al PCR și a [illegible], în rîndul cărora [illegible] evidențe organizare, mobilizare, [illegible] și activitate. Ministerul de Interne dispunea printr-[illegible] referitoare la Miliție, [illegible], Penitenciare, Arhive, [illegible] Public și Comparator de înzestrare și servicii.

[illegible] b) Prin Decretul 33 [illegible] decembrie 1989, DSS a [illegible]. La 15 martie '90, [illegible] transferate la MI de la [illegible] de apărare teritorială [illegible] din militari în [illegible] de comandă ale [illegible] de securitate. Ele [illegible] reorganizate în trupe [illegible] și ordine, iar de la 5 [illegible] în trupe de jandarmi. Dl. Viorel Ursu declară [illegible] nu dispune de alte [illegible] în organizarea [illegible], numărul angajaților, al celor în [illegible] pensionare, excluși [illegible] rămași în activitate, precum și (sau) numărul și situația informatorilor". — reproducere exactă!

Probabil că ultimii și-au dat demisia și pribegesc... iar celelalte întrebări ar trebui adresate Soimilor Patriei, poate știu ei...

Răspuns c) Au fost trecuți în rezervă sau pensionați 2198 de ofițeri și subofițeri compromiși, sau care au comis diferite abuzuri în timpul dictaturii. Completarea deficienței de cadre se face prin încadrarea unor tineri participanți la Revoluție și a altor tineri cu studii corespunzătoare, precum și prin reactivarea unui număr restrins de ofițeri și subofițeri dintre cei care s-au pregătit în școlile M.I., dar care au fost excluși pentru așa-zisele considerente socio-politice. Este vorba despre 200 de cadre, cifra a spus dl. Ursu fiind neesențială în procente.

Răspuns d) La 7 februarie '90 s-a înființat în cadrul M.I. o Unitate de Protecție Informativă destinată să prevină acțiunile de spionaj îndreptate împotriva personalului și a obiectivelor M.I., să apere secretul de stat și să prevină scurgerea de informații nedestinate publicității, din activitatea ministerului. S-au folosit cadre din M.Ap.N. și Poliție, persoane activute din viața civilă și au fost chemați 220 de absolvenți ai școlii de securitate, care au făcut parte din fostul DSS.

Ministerul de Interne — mai declară dl.Ursu — nu întreprinde acțiuni care nu intră în competența sa. Interesantă de reținut mai este și următoarea declarație: „După numire am constatat încălcări ale regulamentului în vigoare, privind încadrarea, avansarea și promovarea unor cadre, comiterea unor abateri de la atribuțiile, funcționarea și mențînerea în activitate a unor persoane insuficient verificate. Am hotărît să efectuăm o nouă analiză a tuturor acestor aspecte, solicitînd Guvernului și Parlamentului sprijinul pentru înființarea unor Comisii de anchetă. Dorim ca la 1 decembrie să fim în măsură să răspundem în fața Parlamentului în legătură cu activitatea, structura, organele și cadrele care conduc Ministerul de Interne."

Departe de a fi mulțumitoare, această informare nu ne aduce date noi în elucidarea acestor „mistere" ce sînt atît de des invocate. Ne surprinde cu cîtă ușurință nimeni nu vrea să dezvăluie adevărul argumentînd că nu-l cunoaște. Dar cei 220 care au făcut parte din fostul DSS?! Dar foștii membri ai CC al PCR?! Dar Ceaușescu?! Aceeași nemulțumire privitoare la răspuns nu i-a încercat și pe unii deputați, convingîndu-i să aplaude pe ministrul de interne la scenă deschisă. Chiar nu se poate fără aplauze...?

NICI VORBĂ DE RĂSPUNS

Secretarul de stat la Departamentul bugetului a încercat să formuleze un răspuns. Poate vă mulțumește pe dumneavoastră...

Am reținut că Ministerul Finanțelor a avut greutăți în estimarea patrimoniului fostului PCR, că a existat un **proces de dispariție** a unor bunuri, iar apoi, bilanțul din 31 decembrie '89, raportat la 40 de miliarde lei, 3,5 miliarde lei n-au mai fost încasate, iar o valoare de 4,4 miliarde lei urmează să fie lichidată în cursul acestui an.

La 31 august au fost prestate 20,7 miliarde lei la: Ministerul Agriculturii, Primării, Regia autonomă Dacorex, Ministerul culturii, Ministerul Învățămîntului, Ministerul Apărării Naționale, Departamentul Turismului etc. Nu au fost cuprinse în situații, valori mobile și imobile, care nu au fost înregistrate și evaluate, ale căror prețuri de achiziționare sînt cu mult mai mici decît cele reale (clădiri, mobilier, cadouri, obiecte de uz gospodăresc s.a.). Comisii de la ministere și departamente vor stabili sumele datorate de persoanele care au folosit acest bunuri. Secretarul de stat al Departamentului bugetului încheie informarea: „Cînd se va termina inventarierea și clarificarea problemelor, Guvernul va fi informat."

Întrebarea este cînd???

Despre parcul auto al PCR, nici un cuvîntel, iar despre mai ale altele, puteți constata prin lista întrebărilor și a „răspunsurilor"...

Domnul deputat Petru Major a făcut observația că în ceea ce privește fondul „Libertatea" și patrimoniul UTC nu s-au făcut comunicări. Chiar nu știe nimeni nimic? Dl. Major a mai întrebat dacă sumele alocate sportivilor sînt folosite pentru plata și fondurile CAP-urilor, deoarece o asemenea practică ar fi defavorabilă privatizării acestei.

Notă. Dacă nimeni din actuale cadre de conducere nu știe despre utilizarea banilor proveniți din ajutoare și din alte fonduri, poate ar trebui internat fostul C.F.S.N., care a administrat trebuințele țării înainte de alegeri. Se teme cineva de o astfel de internare? Vor primi vreodată răspuns aceste întrebări, întărind zicala „Adevărul fără istoteșuri la lumină și „Minciuna are nădușoare scurte", domnule ministru de interne?

VICTOR DANC

Din lumea sportului

[illegible] a septea a Diviziei [illegible] stabilește un record — [illegible] cu care Fede[illegible] și-a programat promiș[illegible] de a se desfășura pe [illegible] a mai mult de ju[illegible] de săptămînă, și-a con[illegible] la Timișoara primul [illegible] dintre Poli și Petro[illegible] cu 2—0, prin go[illegible] de Rosenblum [illegible] și Timofte (min. 34). [illegible] Jiul — Petrolul apoi [illegible] — Steaua, Dinamo — [illegible] „U" Cluj — Uni[illegible] Craiova, iar duminică [illegible] patru partide Ra[illegible] Sportul Studențesc, F.C.M. Brașov — F.C. Bihor, Gloria Bistrița — Progresul Brăila și S.C. Bacău — F.C. Inter. Așteptăm etapa cu cîte un meci pe zi!

• În cadrul Cupei Campionilor Europeni, echipa feminină Universitatea Cluj a învins pe Slavia Banka Bistrica cu 90—57, opțiune reală pentru calificarea mai departe.

• La Palermo pe noul stadion „La Favorita" echipa italiei a întîlnit pe cea a Olandei, amîndouă la prima apariție după „Coppa del Mondo". Au învins gazdele, după un meci în care adversarii au dominat totuși, prin golul lui Baggio din minutul 44. De menționat că fiecărei echipe i s-a anulat cîte un gol.

• Cine își mai aduce aminte de Angelica Rozeanu marea campioană a tenisului de masă, a anilor 50, o va putea revedea la București. „Angi" a fost invitată să participe, sigur nu cu paleta în mînă, la Campionatele Internaționale de tenis de masă ale României între 11 și 14 octombrie. Vom reveni cu amănunte. (I.F.)

Arhivele Naționale ORIGINAL

LIBERTATE — CREATIVITATE — RESPONSABILITATE

Interviu cu doamna Doina Cornea

Doamna Doina Cornea s-a întors de curînd de la Strassburg, unde a participat la Colocviul Europa „Drumuri spre democrație" în cadrul Consiliului Europei.

R. Cine a mai participat din România la această conferință ?

D. C. : În primele două zile a fost prezent și domnul Stelian Tănase.

R. Deci opoziția civilă a fost aceea care a fost creditată și invitată să participe. La ce secțiune anume ați participat ?

D. C. : Au fost patru sesiuni de lucru :

1) Putere și contra-putere (instituții și mecanisme ale democrației)

2) DreptURile și libertățile omului, dreptate socială.

3) Identități culturale, naționale ,identitate europeană

4) Societăți deschise, societăți închise.

Eu m-am pregătit pentru a doua comisie, dar mi s-a sugerat din partea Consiliului să vorbesc chiar în ședința de deschidere.

R. Cînd au luat cuvîntul secretara generală a Consiliului doamna CATHERINE LALUMIERE, președintele Republicii portugheze, MARIO SOARES și Președintele grupului civic parlamentar polonez BRONISLAW GEREMEK. Cum v-ați descurcat, luată fiind, înțeleg prin surprindere ?

D.C. M-am pregătit sumar preț de cîteva minute cît a mai vorbit persoana dinaintea mea... și am luat cuvîntul.

Am încercat să definesc noțiunea de *stat de drept* într-o democrație. Un asemenea *stat* nu se sprijină pe forță ci pe *respectul față de cetățeni, față de libertatea și demnitatea lor.*

Am argumentat arătînd contrariul : un stat care nu-și respectă cetățenii nu se poate aștepta din partea acestora la responsabilitate, nu poate miza pe încrederea și respectul lor.

În continuare am ridicat problema libertății.

Am arătat că omul care nu e liber nu-și poate asuma actele proprii.

Cetățenii în totalitarism nu sînt liberi actele lor sînt de fapt impuse. De aceea dispare și sentimentul de responsabilitate față de societate, față de bunuri.

De aici derivă și *o scădere a creativității* individului. Eu cred că eșecul vieții economice, sociale în societățile totalitare vine în primul rînd din faptul că creativitatea, libertatea și responsabilitatea sînt anihilate.

Sigur că există și alte cauze, *centralismul*, toată politica noastră economică. Dar un aspect uman, psihologic este această lipsă de libertate care antrenează diminuarea creativității și a responsabilității.

Cînd, cu ani în urmă, scriam acele scrisori către Ceaușescu, mai ales în primele pe care i le-am adresat, am tratat această temă.

Scriind acolo despre relația aceasta : *libertate-creativitate-responsabilitate* am avut naivitatea să cred că-l voi convinge.

Ceea ce spuneam atunci cred că ar fi valabil și astăzi pentru guvernul nostru. Libertatea individuilor o garantează Statul. Tocmai ca să aibă cetățeni responsabili, creativi și plini de inițiativă.

R. : Și care prin aceasta să stimuleze creșterea socială.

D.C. : Îmi aduc aminte de o pagină din *„Orb prin Gaza"* a lui Huxley unde ideea era *„că dacă tratezi oamenii ca pe niște viermi ei se vor comporta ca niște viermi. Dacă-i tratezi ca pe ființe libere, demne, ei se vor purta ca atare !"*

Este de reținut și de meditat la aceste fraze. Și poate nu numai noi, aici, ci chiar cei care sînt astăzi la putere ar trebui să gîndească la ele — în definitiv — *nici bogățiile solului sau ale subsolului, nici fabricile, nici alte bunuri nu valorează atît cît mintea umană și mai ales spiritul și etica umană.*

R. : Și mă gîndesc chiar mai departe la problema liberului arbitru care e deja o mutare în planul strict spiritual a opțiunii individului pentru creator sau pentru sine.

D.C. Da, omul dacă nu e responsabil pentru sinele său și în termeni religioși față de transcendent, deci dacă nu e liber, el nu va fi responsabil față de tot ceea ce-l înconjoară și aș spune cu o terminologie consacrată el nu va respecta *„contractul social"*.

R. : Să revenim acum la Strassburg. Deci ați tratat problema libertății individuale și a felului în care aceasta creează o stare de responsabilitate absolut necesară unui regim viabil, unei țări care să poată să reziste unor încercări și să facă un efort — așa cum noi, românii, dorim să facem — spre democratizare și spre economia de piață.

D.C. : Vrem o țară care să avanseze, să fie bogată, să iasă din impas. De aceea trebuie creat un cadru instituțional care să ușureze dezvoltarea cetățenilor în sensul libertății

R. : Poate, puțin materialist vorbind, ar trebui legat acest cadru de proprietate. O independență economică îi creează omului respectiv și o putere de decizie și de acțiune.,

D.C. : Eu optez pentru primordialitatea eticii. Eticul nu poate fi motivat suficient prin material.

Ești liber să te ruinezi, sau să progresezi. Dar fără transcendent cred că omul se dezumanizează. Aici cele două extreme converg — și acumularea ca scop și mizeria te pot dezumaniza.

R. : Pe vremuri, domnul Șora scrisese o carte, care ne-a impresionat mult „A fi, a face, a avea" care trata tocmai raportul acesta între orizontală și verticală. Dar poate acum, la noi în țară problemele se pun într-un mod mai puțin ideatic și mai mult legat de contingent care ne obligă la o crestere socială imediată.

D.C. : Da, dar se pot lega foarte bine cele două axe. Cea orizontală care are evident, stînga și dreapta și cea verticală care ar trebui să țină echilibrul între ele ; latura etică a avut întotdeauna acest rol.

Sala plenarei din Palatul Europei din Strassbourg

Legat de situația de la noi, am vorbit în continuare raportîndu-mă tocmai la acea formă ideală a echilibrului între stat și cetățean. După Revoluție situația a rămas la fel de dramatică ca și înainte. *Am relevat faptul că e o prețeală să compari mereu cu perioada Ceaușescu.* Însăși prezența mea aici arată o schimbare, dar în 22 decembrie s-a rupt de fapt cu perioada totalitarismului.

R : Cu extrema stîngă pe care am cunoscut-o.

D.C. : Totalitarism a fost în anii 50, urmat de o perioadă de relativă liberalizare după care s-a revenit cu vădite tendințe totalitare.

Dar *noi nu trebuie să comparăm decît cu ceea ce a fost în decembrie, ianuarie, cu Proclamația pe care domnul Iliescu a citit-o*, care reflecta aspirațiile noastre democratice și care ne-a dat speranțe. A fost perioada cînd aveam toți impresia că presa e liberă(și într-adevăr au apărut neobstrucționat multe ziare independente), că poți călători, se deferiseră în justiție unii vinovați, securitatea dispăruse (ca apoi să reapară protejată de armată).

Dar cînd am văzut că se reiau vechile structuri, i-am comunicat domnului Iliescu, pe care-l credeam în necunoștință de cauză. Evident că a ignorat apelurile mele.

R : Din păcate problema securității e una din cele mai spinoase, cu care se confruntă tinerele democrații est europene — nemții din R.D.G., bulgarii, polonezii, sirbii. Pentru că nu vor să cedeze controlul societății.

D.C. : Totuși vă contrazic. Or mai fi avînd securiștii putere și în Germania de est sau Cehoslovacia sau Polonia, dar ați văzut dumneavoastră securiști deghizați în mineri care să introducă un regim de teroare asupra unui oraș la chemarea șefului statului, sau avînd mulțumirile acestuia după ?

Sau, în privința presei. Și acolo există ziare care susțin poziții guvernamentale și de opoziție, dar n-am auzit să fie confruntată cu atîtea piedici ca la noi.

Deși pe hîrtii se dau unecei dispoziții liberale, te împiedici de mărunțul funcționar care are „indicații" de obstrucționare.

R. : Dar marea problemă a mass mediei românești rămîne televiziunea. Ceea ce o presă liberă poate construi în sase luni : o opinie, un curent de gîndire, o pedagogizare a publicului cititor, televiziunea distruge în 15 minute — să ne aducem aminte cum TVR-ul a incitat cu bună știință.

D.C. : Am arătat la Strassburg că aceeași mentalitate de a guverna țara prin forță, nu prin legi o întîlnim de la Dej încoace, constant.

Această mentalitate îi face incapabili de a înțelege o presă liberă sau o televiziune care să nu mai fie monopol de stat.

Am relevat incapacitatea lor foarte gravă de a înțelege pluralismul. Un stat fără contraputeri duce la totalitarism. Ori și înainte și după alegeri, *guvernul a încercat să suprime opoziția.* Aceasta e de fapt interpretarea pe care eu o dau venirii minerilor la București. Pentru ei opoziția este dușmanul.

Mincluna, calomnia, atentatele morale împotriva culturii (cum nici Ceaușescu n-a îndrăznit să facă) și a personalităților social-politice din opoziție asociate cu diversiunea au fost metodele cele mai uzitate.

O gravă diversiune este asmuțirea interetnică. Dar nu cred că românii și ungurii se vor lăsa păcăliți din nou, după evenimentele din martie, de manevrele politice ale puterii.

R. : Se vehiculează mult în ultima vreme teoria complotului à propos de evenimentele din decembrie.

D.C. Chiar la începutul expunerii mele am arătat că *revolta a fost spontană*, deși a existat și un complot.

Nu e chiar atît de onorabil să comploteze în umbră. E mai educativ *să lupți deschis*, așa cum au făcut dizidenții și chiar domnul Brucan, pentru că aceasta *polarizează conștiințele.*

Dar oscilațiile acestea de la „emanație" la „complot" nu fac de cît să scadă credibilitatea Frontului. De fapt ei au confiscat revolta populară.

Să acceptăm că au pus la cale acest complot și au provocat masele, aceasta înseamnă că și-au declinat orice răspundere și orice risc. Ei au împrumutat pe alții să moară. Pe tineri în mare majoritate. Știți vreun securist care a murit ? Mi se pare și mai imorală ideea complotului. Ei au ratat momentul de a ieși în fața gloanțelor.

R : Deci să ne așteptăm la o a treia versiune de la scenariștii guvernamentali.

D.C. : Oricum nu cred că vor găsi ceva convingător. Tineretul român a fost frustrat. El a ieșit în stradă împotriva comunismului. Revolta lor a fost confiscată iar cei care și-au atribuit-o, în loc să se alăture idealurilor democrației au continuat să se sprijine pe securitate, pe forțele reacționare ale societății și manifestă tendințe vădite spre totalitarism.

De aceea continuă lanțul manifestărilor și a nemulțumirilor ale celor cărora de drept și de fapt le revine această revoluție.

1991 ANUL ASIEI ?

CAMBODGIA

Să ierți și să uiți ?

Hun Sen, stînga și liderii rezistenței, Prințul Norodom Ranariddh, Khien Samphan și Son Sann

JAPONIA

Pe insulele Kurile, URSS are două baze militare care supraveghează ieșirea la ocean a flotei de la Vladivostok. Deși valoarea lor strategică a scăzut, retragerea sovietică cere totuși anumite concesii din partea japoneză. **O dorită injecție cu yeni** ar fi remediul cel mai bun pentru Kremlin.

Și pentru japonezi s-ar putea ca roadele să fie multiple.

O deschidere politică față de Moscova ar putea croi drum și spre petrolul din Siberia (dacă stăpînesc tehnologia de extracție) și ar putea înclina diferit balanța (o linie ruso-japoneză ar însemna o Japonie mai independentă).

În fața unui monument în insulele Kurile

CHINA

Șanhai acum 40 de ani

Cu mai bine de 40 de ani în urmă **Șanhaiul** era un rai, e drept capitalist, așa cum e **Hong Kongul** astăzi. Aici se aflau cele mai bogate case de comerț și cele mai puternice bănci.

Chiar în '50, se obișnuia să se spună „Marele Șanhai, micul Hong Kong".

Dar ceea ce n-a putut distruge războiul, a distrus comunismul.

Actualul primar reformator, **Zhu Rongje**, duce o campanie de refacere a orașului, pe baza comerțului cu Hong Kongul și a atragerii investițiilor americane.

Planul pentru „Noua zonă Pudong" va costa 60 pînă la 70 miliarde dolari, dar va reda probabil Șanhaiului primatul în Asia de Sud.

Zonă liberă și prosperă

MOCKOBCKIE HOBOCTИ

CÎND SE VA PRĂBUȘI ZIDUL COREEAN

EVENIMENTELE DIN ASIA PRIVITE PRIN PRISMA EUROPEI DE EST

Recenta întîlnire a primilor miniștri ai Coreei de Nord și ai Coreei de Sud, pentru prima oară în ultimii 45 de ani, a repus pe tapet problema unificării celor două țări. Pentru Vest și pentru Est zidul berlinez și zona demilitarizată ce împarte, de-a lungul paralelei 38, peninsula coreeană în două, constituie o întruchipare sui-generis a spiritului de confruntare între cele două sisteme social-politice. Astăzi zidul berlinez s-a năruit în mod cu totul pașnic, în peninsula coreeană în schimb confruntarea între cele două sisteme persistă, în ciuda speranței care se simte în toată lumea de a termina pentru totdeauna această stare de lucruri. Deocamdată ele s-au apropiat prea mult de unificare a țării lor, iar peninsula a devenit locul unei masive concentrări de trupe și armament.

Guvernul sovietic are toate motivele pentru o serioasă îngrijorare în privința posibilelor variante de destășurare a evenimentelor din Coreea. Agresiunea Irakului împotriva Kuweitului o dată în plus ne obligă să constatăm faptul, în general bine cunoscut, că Uniunea Sovietică este legată prin acorduri și angajamente ce derivă din aliante încheiate cu o serie de țări care reprezintă un pericol sporit pentru alte țări din unele zone ale lumii, precum și faptul că U.R.S.S. nu a manifestat prea multă exigență în alegerea cumpărătorilor pentru armament sovietic. Faptul acesta nu ne poate mira prea mult. Dacă în toate țările civilizate asemenea tranzacții sînt aprobate de parlament, în U.R.S.S. complexul militaro-industrial posedă, se pare, propria putere legislativă și executivă.

Situația Coreei de Nord — bastion al stalinismului din Asia — este serios compromisă în cadrul comunității mondiale. Întrecerea cu sora ei din sud pe plan economic precum și în sfera politicii externe este definitiv pierdută, Phenianul forțează izolarea internațională a țării, sperînd în acest fel să mențină stabilitatea internă. În același timp atitudinea acestuia în relațiile intercoreene devine imprevizibilă.

Problema stabilirii relațiilor diplomatice între Uniunea Sovietică și Republica Coreeană este practic rezolvată în cursul recentei întîlniri a președinților celor două țări la San Francisco. Concomitent însă U.R.S.S. susține în continuare doctrina menținerii „parteneriatului strategic" — R.P.D. Coreeană, căreia i-au fost furnizate chiar în perioada de „perestroika" cele mai moderne tipuri de armament. Pe lîngă organismelor militare se derulează propriul program „de colaborare" care nu intră în competența parlamentelor republican rus și cel unional. Recent a avut loc schimbul reciproc de vizite ale navelor militare pe ci de formal în fond, pe atît de lipsit de sens în continut. Și rămîne doar să ghicim cui și ce anume trebuie să demonstreze această acțiune. Poate solidaritatea antiimperialistă ?

În plus noua gîndire politică nu este suficient de clar, după părerea mea, exprimată în abordarea definirii poziției U.R.S.S. cu privire la problema coreeană propriu-zisă, adică problema unificării. De peste 40 de ani, conducerea sovietică vorbește în mod permanent despre sprijinul său acordat liniei Partidului Muncii din Coreea „în direcția unificării democratice pe calea pașnică, fără amestec din afară..." etc., inclusiv a ideii utopice de creare a „confederației Korio", care presupune un fel de convergență a sistemelor social-politice diferite existente în Nord și în Sud. În dialogul intercoreean Uniunea Sovietică a susținut constant și neconditionat numai o singură parte. Indiscutabil că unificarea Coreei este problema coreenilor și ei nu au voie să aștepte indicații de la cineva anume. Cu toate acestea ar fi de dorit să se configureze o poziție mai constructivă a acelei țări (mai spus a aparatului ei de care alături de S.U.A. responsabilitatea directă pe divizarea Coreei du la nărea celui de-al doilea mondial.

Unificarea Germaniei a ficat în multe privințe ma rețelelor de refacere tății naționale în cel mai timp. Putin probabil că doi ani putea cineva să că nemții se află mai de unitatea lor națională coreenii. În „lagărul R.D.G. era socotită o lativ prosperă. harnicii nemți au meargă chiar și Totuși în sistemul al R.D.G. nemții nu nici un fel de structuri potrivite implantate în state unificat. Nu putem despre unificare sau gență, ci despre „intrarea în componența R.F.G." la sine înțeles că mulă ascunde nu numai tă de ordin lingvistic, concepția procesului unificării.

Evident că deocamdată Coreea lipsesc condițiile au fost create în Germ Dimpotrivă, există un mare de factori care schimbărilor. Unificarea este legată de soluționarea sir important de contr acumulate în decursul decenii. Acest lucru se seamnă că problema germ fost de la început mai Condițiile de pornire a lut sînt asemănătoare în privințe. Și indiferent ce întîmpla leacul prescris reteta germană impotriv lii cronice a diviziunii poate fi în mare măsură pentru Coreea.

Andrei Bucikin, polit
16 septe

DEZINFORMAREA — ULTIMA „SPECIALITATE" A BAGDADULUI

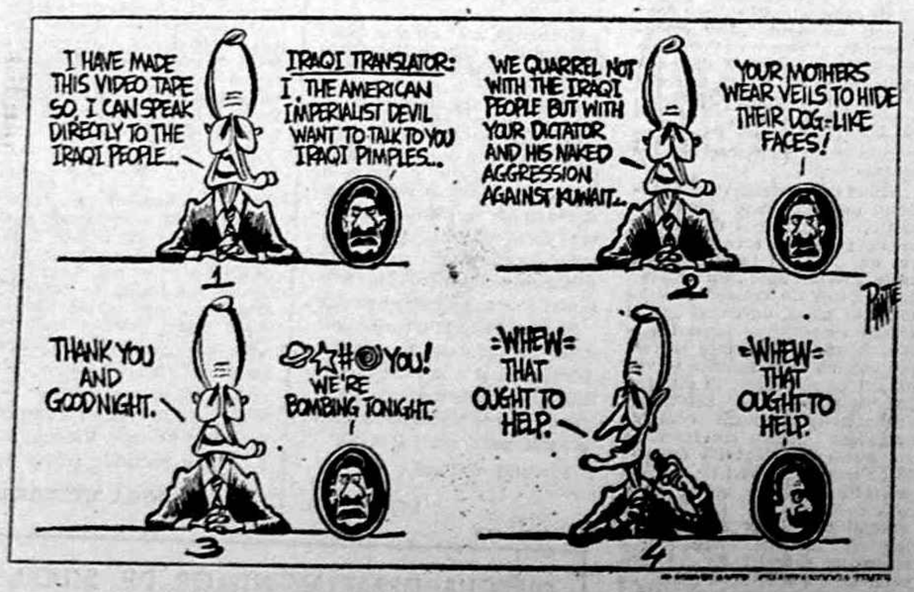

1

Bush :

Am făcut această înregistrare video ca să pot să mă adresez direct poporului irakian

Interpretul irakian :

Eu, diavolul imperialist american vreau să vă vorbesc vouă, bube irakiene

2

Bush :

Noi nu ne disputăm cu poporul irakian ci cu dictatorul vostru și cu pura sa agresiune împotriva Kuweitului.

Interpretul irakian :

Mamele voastre poartă văluri ca să-și ascundă fețele de cățele.

3

Bush :

Vă mulțumesc și noapte bună.

Interpretul irakian :

.....voastră :

Bombardăm la noapte !

4

Bush :

Eh, Asta ar putea să ajute.

Interpretul irakian :

Eh, Asta ar putea să ajute.

În ultima vreme, mediile de informare irakiene au lansat o campanie de dezinformare referitoare la evenimentele din Golf.

Aceasta constă din difuzarea unor știri și relatări false care vizează în primul rînd compromiterea Statelor Unite, a Israelului și a Arabiei Saudite, dar și a altor țări.

Iată o trecere în revistă, estimată la Washington, a principalelor relatări false difuzate de mass-media din Irak :

1) Pe 8 august, purtătorul de cuvînt al comandantului general al forțelor armate irakiene a lansat **știrea falsă** că Israelul își deghizează avioanele militare aplicîndu-le însemnele S.U.A. și piloții israelieni poartă acte de identitate americane.

Relatări de felul acesta au fost reluate de **Radio Sanaa** din Yemen, ziarul militar sovietic „KRASNAYA ZVEZDA", ca și de alte medii din Iordania, Algeria și Qatar.

2) Știre falsă : americanii ocupă și profanează lăcașurile sfinte islamice, ca de exemplu KAABA și mormîntul profetului.

„Aș privi ca o crimă dacă cineva ar ocupa Vaticanul, așa încît Președintele U.S.A. a făcut o crimă" a declarat Saddam Hussein la 25 august.

3) Știre falsă : Mii de americani prezenți în Golf au SIDA.

Televiziunea irakiană a dat și procente : 40%.

4) Știre falsă : Pentagonul trimite mii de femei egiptene ca prostituate pentru forțele armate americane. De exemplu un articol din „Times of India" din 13 august a pretins că două grupuri de 5 000 de prostituate egiptene au ajuns în Arabia Saudită.

5) Știre falsă : Cetățenii saudiți protestează împotriva prezenței trupelor S.U.A. în țara lor. Prima pretenție de acest fel a apărut în ziarul iordanian „Sawt al-sha'b" pe 13 august și a fost reluată ulterior de radio Bagdad.

6) Știre falsă : Forțele S.U.A. intenționează să deverse deșeuri nucleare în deșertul saudit.

Această dezinformare reia modelul mai vechi, lansat în anii precedenți de U.R.S.S. cu referire la deversări similare în diferite părți ale lumii.

7) Știre falsă : Statele Unite și diferite alte țări nu respectă sancțiunile O.N.U. împotriva Irakului.

În contrast cu alte dezinformări care țineau iritarea opiniei publice arabe, acest zvon este o încercare tacită de a convinge oamenii de afaceri, politicienii și guvernele să violeze embargo-ul din credința falsă că și alții au făcut-o.

8) Știre falsă : Forțele irakiene au intrat în Kuweit ca să preîntîmpine ocuparea iminentă a acestuia de către S.U.A.

9) Știre falsă : Regele ABDUL AZIZ IBN SA'UD, fondatorul Arabiei Saudite a fost un agent britanic care a cedat cererilor de a permite un stat israelian în Orientul Mijlociu.

Deci atenție la evaluarea corectitudinii și a veridicității informațiilor care parvin de la mass-media din Irak. Pare-se simte scoala zvonurilor de pe malul Dîmboviței.

Pagină realizată de:
DOINA BÂSCA

Newsweek
THE INTERNATIONAL NEWSMAGAZINE

UNIUNEA SOVIETICĂ ÎNCEPE MARȘUL DE 500 DE ZILE SPRE SFÎRȘITUL SOCIALISMULUI

În avangarda reformei : Șatalin cu Gorbaciov

În fața Kremlinului doarme o femeie fără adăpost

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă PO Box 12 201, telex 10376 presfil București Calea Griviței nr. 64—66.

Tiparul : Combinatul poligrafic București